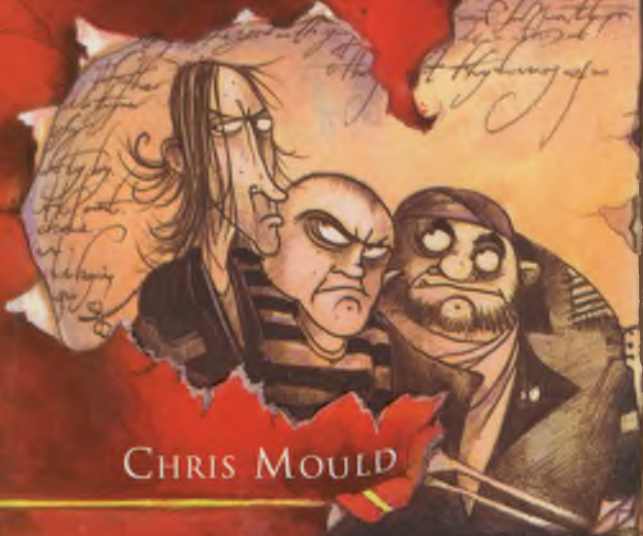

Tehlikeli ve Tuhat bir Macera

AHŞAP KÖPRÜ

2. BASKI

CHRIS MOULD

Crampton Kayası uzun yaz tatilini geçirmek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Ama her zaman bunu mahvedecek bir şeyler vardır değil mi?

Neden adadaki tüm köpekler üç bacaklı?

Gerçekten de başıboş bir *kurtadam* mı var?

Ve *korsanlar* Stanley ile ne yapmak istiyorlar...?

Doğan Egmont

8+
yaş

ISBN 978-605-11

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera

devam ediyor.

Stanley'nin ne yaptığını merak ediyorsan

bu kitapları da kaçıрма:

Soğuk Pençe

Gümüş Kutu

Tehlikeyi ve Tuhat'ı bir Macera

AHŞAP KÖPRÜ

CHRIS MOULD

Doğan Egmont

1874

*Thomas ve
Charlie Flather için...*

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera – Ahşap Köprü
Özgün Adı: Something Wickedly Weird –The Wooden Mile
© 2009 Chris Mould
Tüm hakları saklıdır.

Türkiye Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. AŞ.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza. No:1 Kat: 10 Şişli İstanbul
Tel: (+90) 212 373 77 00
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2010

Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Yayına hazırlayanlar: Ali Deniz, Nural Birden
Grafik uygulama: Havva Alp

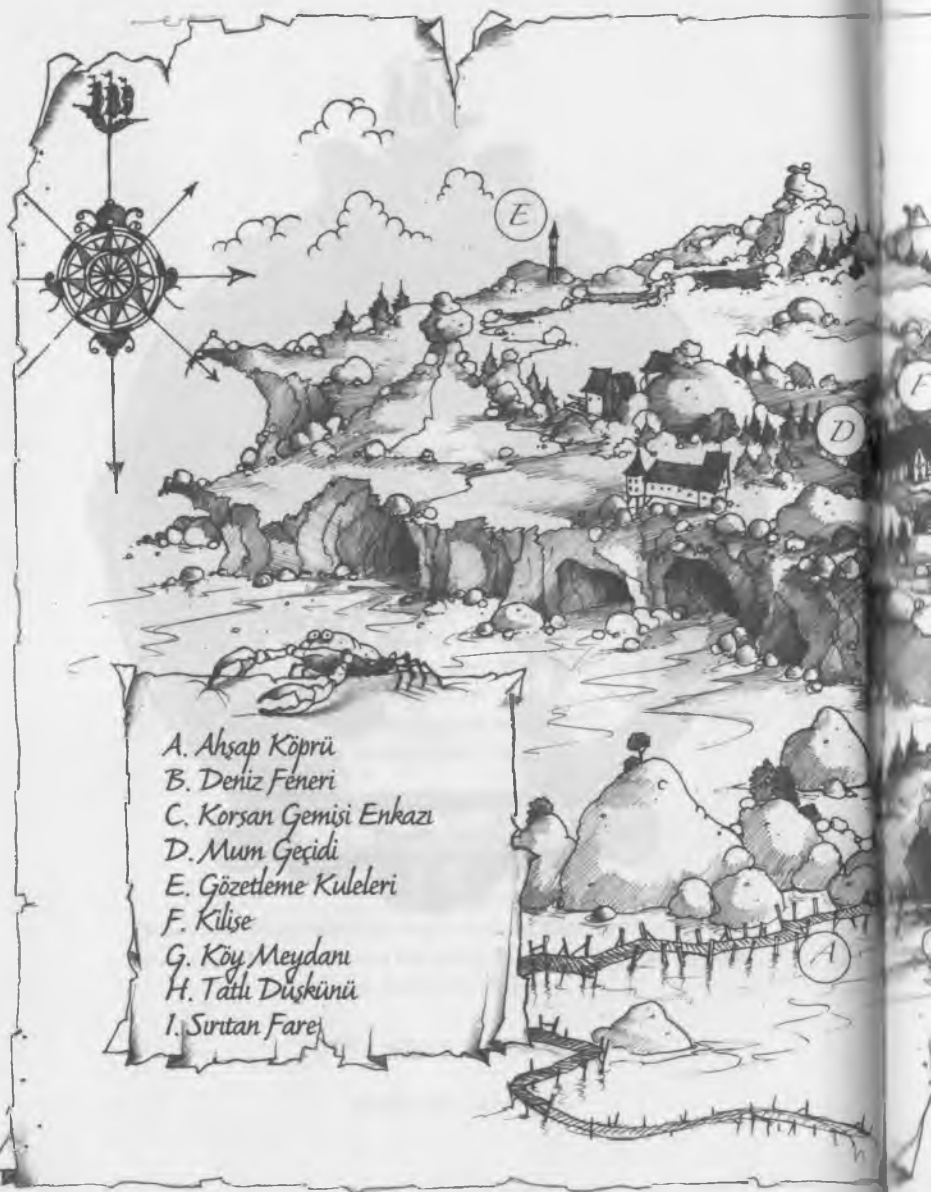
Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-111-323-4

Sertifika No: 11940

Amiral Swift

- A. Ahsap Köprü
- B. Deniz Feneri
- C. Korsan Gemisi Enkazi
- D. Mum Geçidi
- E. Gözetleme Kuleleri
- F. Kilise
- G. Köy Meydanı
- H. Tatlı Düşünü
- I. Sırtan Fare

Richard Scarry

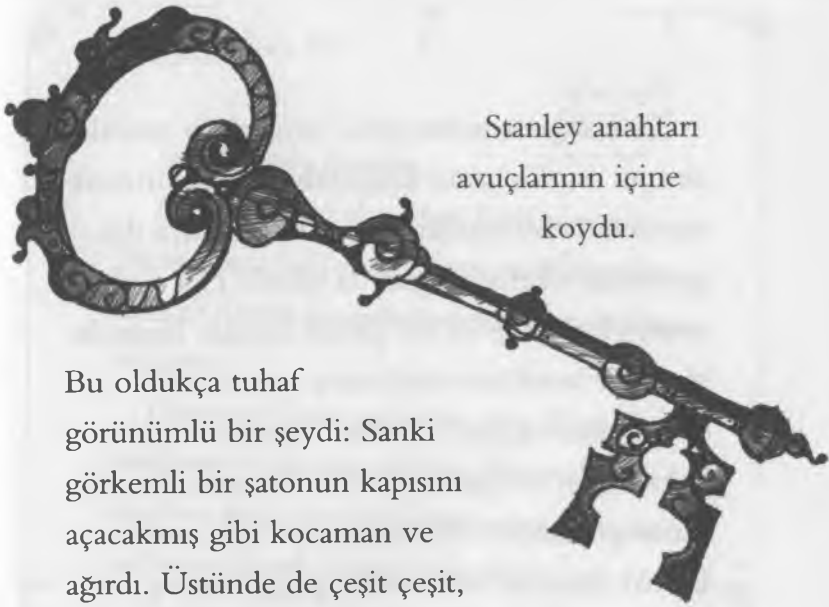
Kasvetli mi kasvetli, kara mı kara bir sanayi şehrinde, birisi sinsi sinsi ara sokaklara girip çıkmaktaydı. Ta ki aradığı kapıyı bulana ve posta kutusundan içeri bir paketi güç bela itene dek.

Aslında öykü böyle başlamıyor. Ama bu şekilde anlatmaya başlamak daha kolay. Sizi hemen uyarayım: Daha önceden olanlara ve ileride olacaklara kendinizi bir kaptırdınız mı,

bunun ne denli karanlık ve karmaşık bir öykü olduğunu anlayacaksınız. İyi talih hemen köşenin ardında beklerken dehşetli talihsizlikler de hemen arkasında cirit atmakta.

Posta kutusundan içeri atılan paket büyük bir gümbürtüyle paspasın üstüne düştü. Paket Stanley Buggles'a yollanmıştı. Paketin içinde bir mektup ve içinde kocaman, gümüş renkli bir anahtarın bulunduğu katlanmış bir örtü vardı. Ancak bu öyle sıradan bir anahtar değildi: Eski ve unutulmuş bir sırrın anahtarıydı. Bu sır öyle bir şeydi ki; kendi başına açığa çıkması mümkün değildi. Tıpkı dil dökerek kafesinden dışarı çıkartılması gereken bir kuş gibiydi. (Zaten sırlar hep böyle olur ya...)

Stanley mektubu okudu. Ardından sessizce birkaç kez daha okudu ve herkesin duyması için bir de yüksek sesle okudu. Hiç kimse Stanley'nin okuduklarına inanmadı. Ama her şey akla kara gibi açık seçik yazılmıştı.

Stanley anahtarı
avuçlarının içine
koydu.

Bu oldukça tuhaf
görünümlü bir şeydi: Sanki
görekemli bir şatonun kapısını
açacakmış gibi kocaman ve
ağırdı. Üstünde de çeşit çeşit,
kivrım kivrım desenler vardı. Stanley
anahtarı içine koyup bir güzel katladıktan
sonra, örtüyü mektup zarfının içine yerleştirdi.

Stanley Buggles... Annesi onu hassas, ufak
tefek bir çocuk olarak tanımlardı. Sırım gibi
uzun, cılız bir çocuk olan Stanley, genellikle
tek başına ormanda dolaşır, sırf atmaların
yumurtalarını görebilmek için yaşlı ağaçların
boğum boğum dallarına tırmanır ya da tilki
yavrularını görebilmek için çalılıkların arasında
saklanırdı.

Tüm diğer anneler gibi, Stanley'nin annesi de onu dış dũnyanın kötũlũklerinden korumak isterdi ama bir yandan da oğluna sonsuza dek göz kulak olamayacağını da bilirdi. Her neyse, zaten Stanley de saf bir çocuk değildi. Hem de hiç... O kendisini tehlikelere karşı nasıl savunacağını gayet iyi bilirdi. Stanley usta bir boksör gibi dövüşebilirdi. Bir tavşan kadar atik olmanın yanı sıra, bir aslan kadar da cesurdu. Üstelik tıpkı bir aslan yelesi gibi kafasının etrafını saran pũskũlümsũ sarı saçları da vardı.

Bir gün, Stanley bir ağacın oyuk gövdesinin içine oturmuş, havada süzũlen bir kerkenezi izlerken yaklaşık altı yüz elli kilometre ötede başka kişi, Stanley'nin hayatını sonsuza dek değiştirecek olan mektubu yazmaktaydı.

şimdi, mektupta yazanları baştan bir okumak gerekiyordu. Stanley'nin vefat eden akrabasının kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu kişi, varlığından dahi haberdar olunmayan büyük amcalara iyi bir örnekti.

Letter to Stanley Buggles

John Spoonbill
Major General
The Royal Artillery
Crampton

Sevgili Stanley Buggles,
Büyük Amcanız olan Mum Geçidi Amirali
Bartholomew Swift'in ani vefatını size bildirmekten
derin bir üzüntü duyduğumu belirterek mektubuma
başlıyorum.

Crampton Kayası yasalarına göre, Mum Geçidi
Malikanesi ve amcana ait olan diğer mülkler,
kendisinin birinci derecede kanuni mirasçısına, yani
siz Stanley Buggles'a intikal edecektir.

Bu konuyla ilgili olarak yapılması gereken tüm
işlemlere en kısa zamanda başlanacaktır.

Bu şartlar altında, mektubumla birlikte
yollayacağım malikanenin ön kapısının anahtarının
size teslim edilmesi kararlaştırılmıştır. Ancak, tüm
belgeler elinize geçene dek, lütfen Crampton
Kayası'na gelmeye kalkışmayın.

Kaybınız için derin üzüntülerimi kabul etmeniz
dileğiyle,

Saygılarımla,

Penelope Spoonbill

Crampton Valisi

Tabii o artık hayatta değildi ve bu durumda Stanley'nin onu tanıma fırsatı da olmayacaktı.

Nihayet, vakti geldiğinde Stanley'nin tek başına gidip malikaneyi ziyaret etmesine karar verildi. Annesi Marjorie ve üvey babası Tristan Fletcher onu trene bindirecekler, evin kahyası Bayan Carelli de Stanley'yi karşılayacaktı. Carelli isimli kadın kahya, Stanley ile birlikte evde kalmaya devam edecek ve yaz boyunca onunla ilgilenecekti.

Bayan Carelli onlara Stanley'yi Crampton Kayası İstasyonu peronunda bekleyeceğini haber verdi. Bay Fletcher kahyaya yazdığı mektupta Stanley'yi tarif etmişti. Böylece, kadın onu gördüğü zaman tanıyabilecekti.

“Stanley on bir yaşında, solgun tenli ve sıska bir çocuk. Büyük bir ihtimalle üstünde Fletcher & Buggles İmalatları yazan, kahverengi, koca bir valiz taşıyor olacak. Suratındaysa nereye gittiğini bilmeyen bir ifade olacak.”

Bay Fletcher mektubun en sonuna da “Onu tanımamanıza imkan yok” diye eklemiş, Stanley’nin bu tip bir maceraya hiç hazırlıklı olmadığını da belirtmişti.

Ancak sonra anlaşılacaktı ki Stanley gerçekten de bir maceraya atılmak üzereydi ve bu macera gelip 'GÜM' diye posta kutularından içeri düşmüştü.

Stanley at arabasının penceresinden dışarı baktı. Tren rayların üstünde şimşek gibi yol alırken sanki tüm dünya donmuş gibi gözükiyordu. Güneş sapsarı tarlaların üstünde parıldarken Stanley, Crampton Kayası'nın nasıl bir yer olduğunu düşünüyordu.

Tren nihayet durduğunda, Stanley eğri büğrü bir el yazısıyla yazılmış olan bir levha gördü: **BURASI CRAMPTON KAYASI**. Etrafına bakındı. Görebildiği kadarıyla terk edilmiş bir yere gelmişti. Etrafta perondan başka bir şey yoktu. Levhanın önünde al yanaklı, tombul ve kafasına gülünç bir şapka takmış olan bir kadın duruyordu. Stanley, kadının Bayan Carelli olması gerektiğini düşündü. O olmalıydı çünkü etrafta başka kimsecikler yoktu.

Hemen oturduğu yerden fırlayıp ayağa kalktı. İçinde tuhaf bir his vardı: Etraf ne denli sıkıcı gözükürse gözüksün, sanki burada çok heyecan verici bir şeyler olacaktı.

“Burada inemezsin evlat. Durduğumuz yer Crampton Kayası. Burada inebilmek için elinde yazılı bir izin belgesi olması gerekir. Buraların kanunu böyle der. Biletini görelim bakalım.”

Stanley kafasını kaldırıncı, karşısında ukala bir ifadeyle sırttan güvenlik görevlisini gördü.

Neyse ki bilet elindeydi. Stanley biletini havaya kaldırdı.

“Yazılı bir izin belgesine ihtiyacım yok, efendim. Ben burada yaşıyorum. Üstelik Crampton’da malım mülküm de var. İşte bununla ilgili belgeler de burada.” Bu sözler, Stanley’nin ağzından ilk defa çıkıyordu. Tüm yolculuk boyunca yanından ayırmadığı bir öbek dolusu resmi belgeyi elinde tutuyordu. Bunları kendisine şüpheyle bakan adamın

suratına doğru salladı.

“HmMMM, peki, in bakalım. Sana pek de inandığımı söyleyemem ama bu seferlik inmene izin veriyorum.” Adam biletin ucunu Stanley’nin elinden almadan kesip salına salına uzaklaştı.

Stanley valizini bagaj rafından oflaya pufloya indirirken bir yandan da, “Umarım Bayan Carelli beni gördüğüne güvenlik görevlisinden daha çok sevinir!” diye homurdanıyordu.

Öyle de oldu... Şey, öyle oldu sayılır.

Kahya onun trenden aşağı atladığını görünce, “Merhaba, sen Stanley olmalısın,” diye seslendi. “Mum Geçidi Malikanesi’nde sana ben göz kulak olacağım. Daha sonra konuşuruz; şimdi acele etmemiz gerekiyor... Gelgit zamanı geldi.”

Stanley daha kadına yanıt vermeye fırsat bulamadan, Bayan Carelli minnacık ayaklarını koşar adımlarla sürüyerek oradan uzaklaşmaya başladı. Stanley kadını takip ederken valizini de

güç bela peşinden sürüklüyordu. Bir yandan da gelgitin niye bu kadar önemli olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Çok geçmeden bunun nedenini öğrenecekti.

İstasyondan çıkarlarken aniden zemin gözlerinin önünden kayboluverdi. Zemin kaşla göz arasında deniz seviyesine inmişti. Aşağıya doğru dimdik inen bir keçi yolu vardı ve bu yol aşağı inmek için kullanılan tek yol gibi gözüküyordu. Derken, Stanley zeminin denizle buluştuğu yerde upuzun, kıvrıla kıvrıla giden, ahşaptan, dar bir köprü olduğunu fark etti. Köprü büyük bir ihtimalle Crampton Kayası'na gidiyordu. Ama emin olmak güçtü. Stanley'nin önünü görmesini engelleyen birkaç tane kocaman kayalık vardı. Dahası, dar köprü bir süre sonra mağaramsı bir kayanın içinde gözden kayboluyordu.

Bayan Carelli, "Buraya Ahşap Köprü deriz," dedi. "Gelgit iyice yükseldiğinde, köprü suların altında kalır." Zaten sular o sırada bile tehlike oluşturacak denli yükselmişti.

Stanley valizini yere bırakıp, oracıkta kalakaldı. "Bu müthiş bir şey."

"Bunlar sadece kalas... Daha doğrusu kalas

ve çivi,” dedi Bayan Carelli gülerek. “Yani köprünün pek de öyle ahım şahım bir tarafı yok.”

“Hayır, ben suyu kastetmişim,” dedi Stanley. “Denizi daha önce hiç görmemişim.”

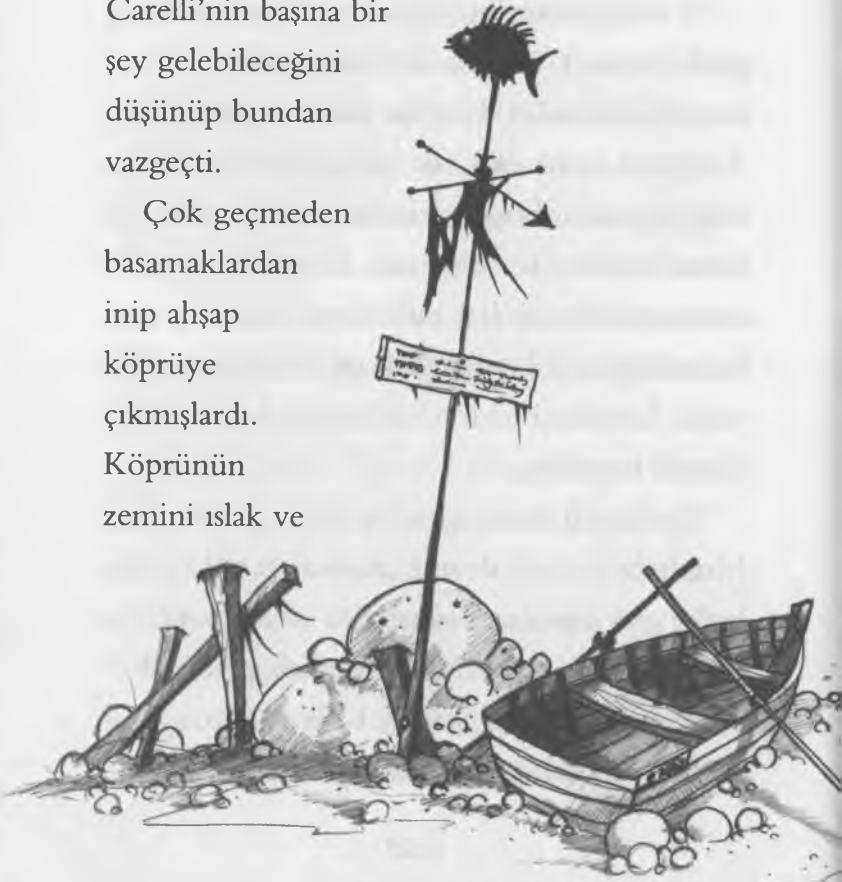
O anda Stanley'nin aklına yaşadığı kasaba geldi. Deniz kenarı Stanley'nin yaşadığı kasvetli kasabadan dünyalar kadar uzaktaydı. Yatağının başucunda eski püskü, deri kaplı bir kitap dururdu. Stanley kitabın sayfalarından birine binlerce kez bakmıştı. Bu sayfada insanın aklına gelebilecek her türlü deniz kuşunun bulunduğu çakıl taşlarıyla kaplı bir plajın resmi vardı. Kendisini bildi bileli Stanley hep oraya gitmek istemişti.

“İşte şimdi denizi görmüş oldun, evlat. Muhtemelen, sen de çok geçmeden tıpkı bizler gibi deniz manzarasından sıkılacaksın.” Kahya basamaklardan aşağı inerken gevezelik etmeye devam etti. Stanley kadını takip ederken arkasından sürüklediği valizine takılıp

düşüyor, ama hiç bıkmadan usanmadan deniz manzarasını içine sindiriyordu.

Stanley bir an için, gitgide ağırlaşmaya başlayan valizi basamaklardan aşağı yuvarlamayı düşündü ama sonra Bayan Carelli'nin başına bir şey gelebileceğini düşünüp bundan vazgeçti.

Çok geçmeden basamaklardan inip ahşap köprüye çıkmışlardı. Köprünün zemini ıslak ve

kaygandı ama Bayan Carelli rahatlıkla ilerliyordu. Belki de kadın sık sık köprüden geçmeye alışmıştı. Yollarına bir tünelin içinden devam edip dışarı çıktıklarında, Stanley, Crampton Kayası denen ufak adanın tam karşılarında durduğunu fark etti.

Ada, eğreti evlerden ve Stanley'nin üstüne üstüne eğilmiş çarpık bacalardan oluşan pasaklı bir balıkçı köyünden ibaretti. Rıhtımı kaplamış olan bir dolu tahta kayık, dalgalarla bir alçalıp, bir yükseliyordu.

Stanley uzaktan bir yığın evin arasına sıkışmış, ufak bir kilisenin kulesini gördü.

Kilisenin solunda dikkat çeken başka bir yer vardı: Çıkıntılı bir çatısı olan rengi kararmış, kocaman bir taş ev. Evin duvarlarını oluşturan kapkara tuğlaların üstüne serpiştirilmiş olan ufak pencerelerden dışarı süzülen ışık, bir meşale gibi etrafı aydınlatıyordu.

“İşte geldik, Stanley. Burası Mum Geçidi Malikanesi.”

Stanley olduğu yerde kalakaldı. Görmek için can attığı yer, rüyalarını süsleyen malikane tam karşısında duruyordu. Malikanenin kasvetli ve karanlık bir görüntüsü vardı ama burasının kendisine ait olduğunu düşündükçe Stanley'nin kalbi 'güm güm' atıyordu. Aslında malikane hiç de hayalinde canlandırdığı gibi bir yer çıkmamıştı: Bir kere, bu kadar büyük olacağı asla aklına gelmemişti.

Malikanenin çatısından bir kuş uçunca, Stanley'nin gözü başka bir şeye takıldı. Hiç hoşuna gitmeyen bir şeye... Kuş uçup yakınlardaki bir tepenin üstündeki darağacının

üstüne konmuştu. Stanley darağacının ne demek olduğunu biliyordu, çünkü bunu okuduğu kitaplardan birinde görmüştü: Bu, eskiden insanların asıldığı bir direkti. Ancak, tepedeki darağacının üstünde yuvarlak bir kafes asılıydı. Kafesin içindeyse bir insan iskeletinden arta kalan kemikler duruyordu.

Bayan Carelli arkasını dönünce, Stanley'nin tepeye baktığını fark etti.

“Endişelenme, Stanley,” dedi sevimli bir ifadeyle. “Kafesin içindeki hain bir düzenbazın iskeleti sadece.”

Stanley ürperdiğini hissetti. “Kimdi o?” diye sordu.

“Bir korsan,” dedi kahya. “Bazen buraya korsanlar gelir. Bu civardan geçip keyfimizi kaçırlar. Zaten o iskeleti korsanlara uyarı olsun diye oraya koyduk.”

Stanley, “İskelet gerçek mi?” dedi. Daha önce hiç ölü bir insanın iskeletini görmemişti.

“Tabii ki gerçek! Tepeden tırnağa kadar

gerçek hem de,” diye güldü Bayan Carelli. Sonra, hiçbir şey olmamış gibi birkaç köylünün bekleştiği rıhtıma çıkan son basamakları da tırmandı.

“İyi de ona ne oldu? O... nasıl öldü?”

Çok geç kalmıştı, kahya onu duyamayacak kadar uzaklaşmış, bir başkasıyla konuşmaya başlamıştı.

Stanley geriye dönüp bakınca, dalgaların ahşap köprünün üstünü örttüğünü ve köprünün gözden kaybolmaya başladığını fark etti. Artık geri dönmesi mümkün değildi. En azından o anda mümkün değildi!

Stanley tam rıhtıma ayak basacaktı ki kasketli ve pardösülü, iri yarı bir adam dikildi karşısına. Adam kendisini Crampton Kayası Muhafızı, Lionel Grouse olarak takdim etti. Yanında da Vali Penelope Spoonbill vardı. Kadıncağız, muhafızın iri cüssesinin yanında cüce gibi kalmıştı.

“Sanırım belgelerine bir göz atmam gerekiyor, evlat. Ben bu belgeleri görmeden,

Crampton Kayası'na giremezsin," dedi Bay Grouse.

Bu, birisinin Stanley'yi durdurduğu ikinci andı. Üstelik henüz malikaneye dahi varamamıştı.

Stanley valizini yere koyup belgeleri karıştırmaya başladı. Bir an için göstermesi gereken belgeyi kaybettiğini düşünüp paniğe kapıldı.

Su ayakkabılarının tabanına ulaşmıştı.

"İslanıyorum, efendim. Elimdeki belgeleri toparlayabilmek için bir duvara falan oturmam mümkün mü acaba?"

"Kusura bakma, evlat. Önce belgeleri görmem lazım." Bay Grouse gülümseyip beklemeye başladı.

Bu arada, su Stanley'nin ayak parmaklarına kadar yükselmişti. Nihayet, Bayan Carelli'den gelen mektubu bulmayı başardı. Yok, aradığı belge bu değildi. Su yükselmeye devam ediyor, ayak bileklerini yalıyordu. Stanley,

Amiral Swift'in vasiyetini buldu. Ama aradığı bu da değildi. Tekrar paniğe kapıldı. Acaba belgelerin bir kısmını bir yerde mi düşürmüştü? Su yükselmeye devam ediyordu. Çok geçmeden dizlerine kadar ulaşacaktı. Stanley yüzmeyi becerip beceremeyeceğinden dahi emin değildi.

Aniden aradığı belgeyi buldu.

"İşte," dedi rahatlamış, sırlıslık bir vaziyette. "Belge burada."

Adam elini Stanley'ye uzattı. Onu kuru zemine doğru çekerek, "Hoş geldin, Stanley" dedi.

Stanley koluna sıkı sıkıya yapışan yaşlıca bir kadın yüzünden olduğu yerde kalakaldı.

"Sakın bataklığa gideyim deme, Stanley. Orası çocuklara göre bir yer değil."

Bayan Carelli kadını bir kenara itti. "Lütfen çocuğu biraz rahat bırakın." Bir avuç köylü, yaşlı kadını başka bir yöne doğru sürüklerken Stanley de heyecandan bir an için ne

diyeceğini unutmuştu.

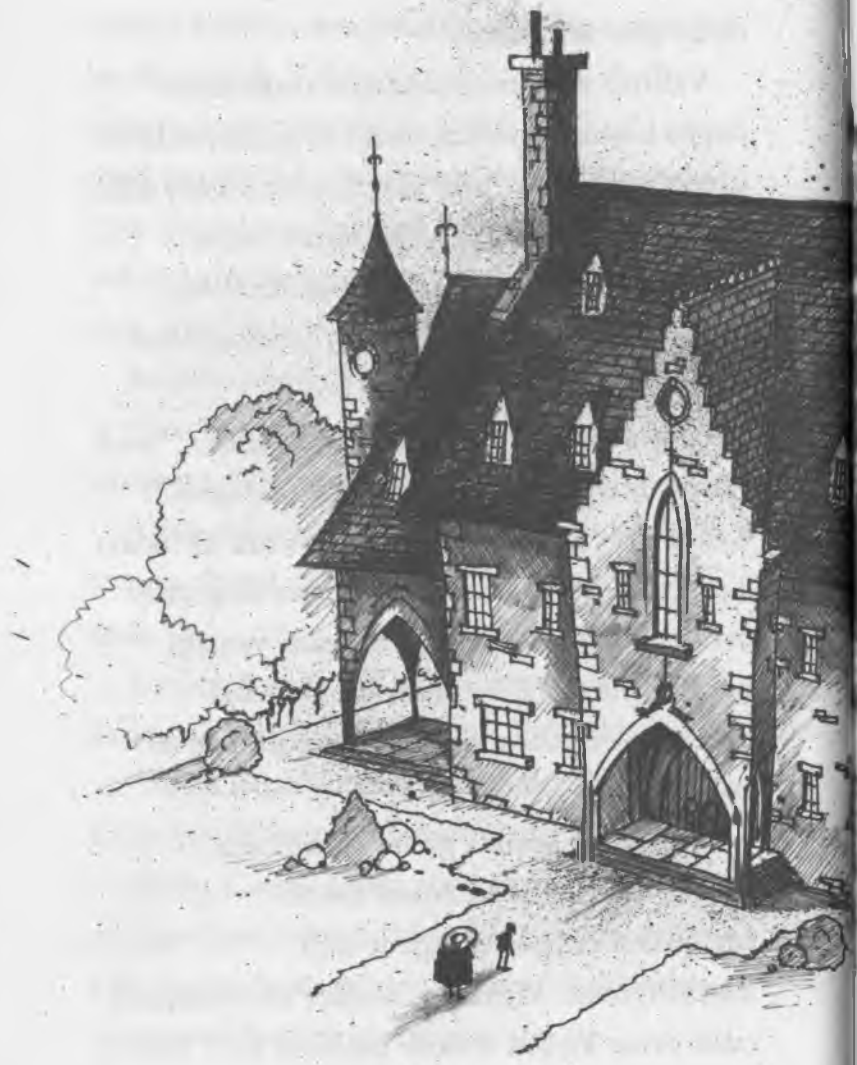
Valizini yere bırakıp hemen malikaneye doğru koştu. Koşarken etrafa su sıçratıyordu ve ıslak ayakkabıları “garç gurç” sesler çıkarıyordu. Anahtarı deliğe sokup çevirdikten sonra, kendisini malikanenin giriş holünde buldu.

Ancak karşılaştığı manzarayı bir anda idrak etmesi mümkün değildi.

Bayan Carelli, “Rahatına bak, Stanley,” dedi. “Bana ihtiyacın olursa, mutfakta olacağım.” Kahya evin ta öteki ucundaki upuzun bir odayı işaret etti. “Ayaklarına kuru bir şeyler geçirip evi dolaş istersen. Ben de bu arada yemeği hazırlayayım. Ha, bu arada valizin hâlâ rıhtımda... Ayaklanıp buraya gelecek hali de yok.”

Stanley bir koşuda gidip valizini aldı.

Geri döndüğünde, Mum Geçidi Malikanesi'nin büyüklüğüne hâlâ inanamıyordu. Malikane, Stanley'nin minnacık odalı evine kıyasla o denli büyüktü ki... Evin

her tarafını gezmesi tüm yaz boyunca
sürecek gibi gözüküyordu.

Malikanenin koridoru dahi kendi
evinin tamamından daha büyüktü.

Koridora tuhaf tuhaf

şeyler sıralanmıştı: Bunlardan bazıları duvara asılmıştı, bazıları da camlı büfelerin içinde durmaktaydı. Kapının üstünde bir geyik kafası asılıydı. Bunun hemen yanında da ağzı ardına kadar açık duran ve sipsivri dişleri gözüken içi doldurulmuş bir maymun vardı. Maymunun altındaysa Stanley'ye dönük bir zırh duruyordu.

Malikanenin ön tarafında, rıhtımı gören bir oturma odası vardı. Buradaki şömine o denli büyüktü ki; Stanley bunun içine sığabiliyordu. Şöminenin rafınaysa kocaman bir balığın kemikleri asılmıştı.

Oturma odasının arka tarafında bulunan kısa ve karanlık bir geçitten tekrar koridora çıkılıyordu. Stanley kendisini bir kez daha merdivenlerin başında buldu. Basamakları tam yarladığında karşısına kocaman bir pencerenin bulunduğunu, bir açıklık çıkıverdi. Stanley hemen pencereye koşup rıhtım manzarasını seyretti. Bu manzara herkes için nadir

bulunacak bir güzellikteydi ama küvete doldurulan sudan daha fazlasını hayatı boyunca görmemiş bir ocuk için gerçekten de inanılmazdı. Stanley pencerenin pervazına yaklaşıp dalgaların bir ileri bir geri hareket edişini izledi.

Yukarı katlar da aşağı katlardan farksızdı. Koridorda birbiri ardına odalar sıralanmıştı. Bunlardan bazıları döşeliydi, bazılarıysa tamamıyla boştu. Ancak çoğunun gneşlikleri ardına kadar ekilmışti; karanlığa gömülmüş olan odaların çıplak zeminini aydınlatan tek Şey, perdelerden içeri sızan cılız güneş ışınlarıydı.

Stanley malikanenin n tarafında bulunan ve yattığı yerden rıhtımı rahatça görebileceği odalardan birini seti. Valizini açıp eşyalarından bazılarını bu odayı seçtiği belli olsun diye yatağın üstüne bıraktı ve malikaneyi keşfe devam etti.

Odalardan biri dikkatini çekti. İlk önce

oda tıka basa dolaplarla doluymuş gibi gözükiyordu. Ancak Stanley dolapların çekmecelerinden birini açtığında, insanın aklına gelebilecek her türden kuş yumurtasının muhteşem bir el yazısıyla, düzenli bir biçimde sınıflandırıldığı gördü.

Bir başka çekmeceyi açtı. Burada kelebekler vardı. Sonra, bir çekmece daha açtı. Burada da midye kabukları vardı. Diğer çekmeceler de benzer şeylerle doluydu: böcekler, hayvan fosilleri, eski mektuplar, çizimler, malikanenin planları. Stanley burada bir hayli fazla zaman geçireceğini anlamıştı.

Bir süre sonra pencereye döndü ve Bayan Carelli onu akşam yemeğine çağırana dek deniz manzarasını seyretti.

Mutfaktaki ufacık masaya iki kişilik bir sofraya hazırlanmıştı. Stanley'nin önünde kocaman bir börek duruyordu. Stanley fena halde acıktığını hissetti; sabahtan beri midesine bir lokma dahi girmemişti.

Stanley yerine oturduktan sonra, Bayan Carelli de yanına geldi. Stanley, "Bana Amiral Swift ile ilgili bir şeyler anlatır mısınız?" diye sordu.

Bayan Carelli şaşırmış gibi gözükiyordu. "Ha, tamam, Büyük Amcan Bartholomew... Şey, aslında anlatacak pek bir şey yok. Kendisi deniz kuvvetlerinden emekli oldu. Zaten hayatının büyük bir bölümünü denizde geçirdi. Hatta hayatını balıkçı teknesinin içinde otururken huzur içinde kaybetti. Çok yazık..."

Cift Kabuklu
Yumusakça

Deniz
Minaresi

Istiridye
Kabuğu

Stanley, “Peki, nasıl öldü?” diye sordu. Bayan Carelli içini çekip bunu ona başka bir zaman anlatacağını, şu anda can sıkıcı detaylara kafa yormamasını, böreğini yiyip eve yerleşmesini söyledi.

Ancak Stanley can sıkıcı detaylar konusunda çoktan sıkılmaya başlamıştı. Yemekten sonra bahçeyi, hatta kiliseyi ve Amiral Swift’in mezarını dahi ziyaret etmeyi planladı. Yukarı kattaki odaları gezerken malikanenin arka pencerelerinden kilisenin avlusunu görmüştü.

Bayan Carelli, “Aman, lütfen karanlık basmadan eve dön, Stanley,” dedi.

“Crampton Kayası karanlık bastıktan sonra gençler için tekinsiz bir yer haline geliverir. Sen dönene dek uyumam.”

Stanley kahyaya karanlığa kalmayacağına dair söz verdikten sonra, ön kapıdan çıkıp malikanenin arka tarafındaki kemerli payandaların olduğu yere yöneldi.

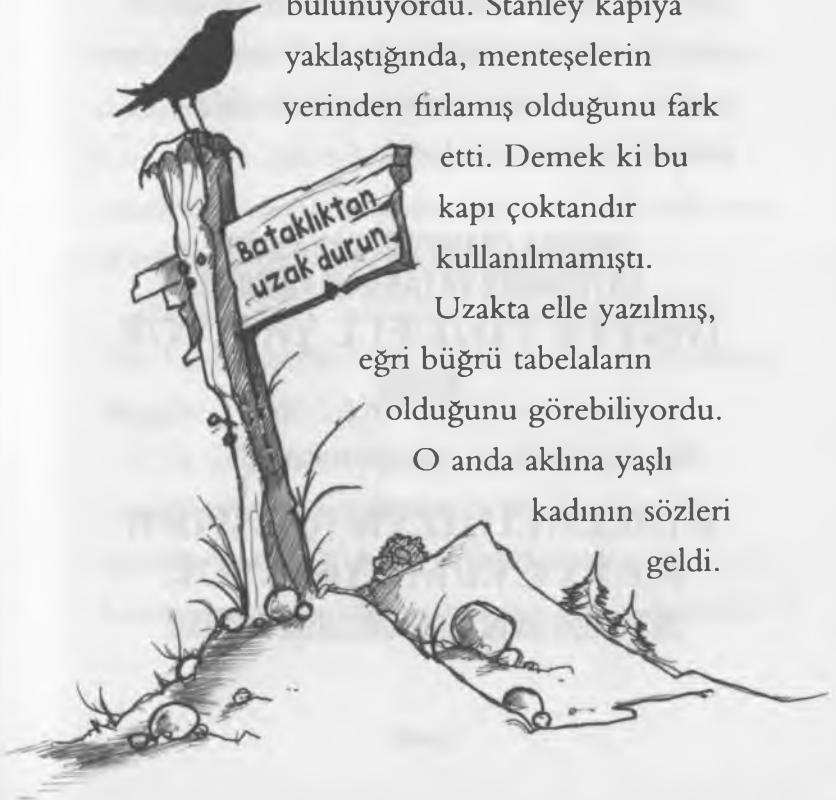
Bahçenin büyük bölümü çimlerle kaplıydı ve etrafında çit yoktu. Yaprakları yusuvarlak bir halka biçiminde budanmış olan porsuk ağaçları bahçeyi tepeden tırnağa kaplıyordu. Tuğlalardan örülmüş, yüksek bir duvar da çimenlik alanı çevreliyordu. Bahçenin en ucundaysa, bataklığa giden bir kapı

bulunuyordu. Stanley kapıya yaklaştığında, menteşelerin yerinden fırlamış olduğunu fark

etti. Demek ki bu kapı çoktandır kullanılmamıştı.

Uzakta elle yazılmış, eğri büğrü tabelaların olduğunu görebiliyordu.

O anda aklına yaşlı kadının sözleri geldi.

“Kilisemi bu kayanın üstüne inşa edeceğim.” Kilisenin kapılarının önünde duran büyük kaya parçasının üstünde bu yazılıydı. Kayanın etrafı eski, un ufak olmaya yüz tutmuş mezar taşlarıyla çevriliydi. Çimler uzamış, bakımsız kalmıştı. Kapıysa kilitli gibi gözükiyordu. Dışarıda taştan yapılmı, alçak bir duvar vardı. Kapılarda menteşe yoktu ve tuhaf bir biçimde eğilmişlerdi. Stanley duvarın üstüne çıkıp mezar taşlarının üstündeki yazıları okumaya başladı.

**BURADA CRAMPTON KAYASININ
SAYGIDEGER VATANDAŞLARINDAN
JASPER TINDALL YATIYOR**

1812-1871

Bir diğeri de şöyle yazıyordu:

**AYAKLARINIZIN ALTINDA
MARY CRUMP YATIYOR
MEZARINDA HUZUR İÇİNDE DİNLENSİN. 1660-1703**

Şu da Stanley'nin en hoşuna giden mezar yazısıydı:

**BURADA ELIZABETH
GREEB YATIYOR.**

1748-1800

LÜTFEN CANINI ACITACAK BİR YERE BASMAYIN

Hava çoktan kararmaya başlamıştı. Stanley, Bayan Carelli'nin söylediklerini hatırladı; ya geri dönmesi gerekecekti ya da kahya onu aramak için yollara düşecekti. Stanley, Amiral Swift'in mezarının olup olmadığını görmek istiyordu ama bunu başka zaman yapması gerekecekti.

Bayan Carelli suratında endişeli bir ifadeyle onu kapıda bekliyordu. "Haydi, içeri gel bakalım, Buggles," dedi. "Artık eve gersen iyi olur."

Çok geçmeden, Stanley yukarı kattayken köyde bir zil sesi yankılandı. Stanley hayretler içinde sokakların bir anda boşalmasını izledi. İnsanlar sıra sıra dizilmiş karıncalar gibi evlerine

kaçıyorlardı.
Bazılarınısa gözetleme
kulelerine
tırmanıyorlardı.

Bu tuhaf yerde bir
şeyler oluyordu. Olan biten
her neyse, bu kesinlikle ve
kasten Stanley'ye
anlatılmamıştı.

Bayan Carelli, Stanley'nin
Crampton Kayası'ndaki ilk
gecesinde kapıları kilitlemişti.
Stanley ertesi gün neler
olacağını düşündü. Çok
geçmeden bunun
yanıtını öğrenecekti!

Stanley ertesi sabah uyanıp mahmur mahmur mutfağa indiğinde Bayan Carelli ortalarda yoktu. Stanley yataktan bir türlü kalkamamış, deniz manzarasına daldığı için de geç vakte kadar uzanmıştı. Aşağı kata indiğinde, aslında kahvaltı değil de öğle yemeği vakti gelmişti. Masanın üstünde Bayan Carelli'nin yazdığı bir not duruyordu. Kahya şehre ineceğini ve hava kararmadan geri döneceğini söylüyordu.

Stanley, tabii ki geri dönecek, diye düşündü. Karanlık Crampton Kayası'ndaki tüm aktiviteleri durdurmaya yetiyordu ya da en azından durum böyle gözüküyordu.

Stanley önceki gün merdivenin altında da bir koridorun olduğunu fark etmişti. Ancak orada ne olduğunu merak etmesine karşın bakmamıştı. Ancak o anda bu koridorun malikanenin henüz keşfetmeye fırsat bulamadığı bir köşesine açıldığını anlamıştı. Duvarlar ahşapla kaplıydı ve karanlık koridor oldukça karanlıktı. Koridorun sonundaki kapının yanında, duvara monte edilmiş olan uzun bir cam bölmenin içinde bir şey vardı. Stanley oraya yöneldi.

Bu, kocaman bir balıktı. Balığın bedeni ince uzundu ve iğne gibi sipsivri dişleri vardı. Balığı çevreleyen ahşap çerçevenin üstünde pirinç bir levha duruyordu. Stanley levhada yazanları okudu. '1827 senesinde, Amiral Swift tarafından Crampton pınarında tutulan,

11 kilo ağırlığındaki turna balığı' Bu gerçek olabilir miydi? Balık hiç de gerçekmiş gibi durmuyordu. Gerçi derisi parlak ve diri duruyordu; donuk gözleriye göz yuvalarından cansız cansız bakıyordu. Balığın içinde durduğu cam bölmeyle çakıl taşları, killi yapraktaşları ve saz parçalarıyla süslenmişti.

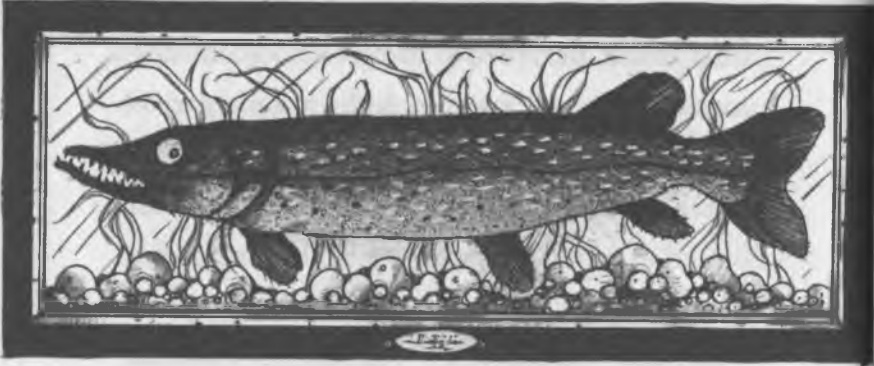
Stanley öylece durmuş, balığa bakarken cam bölmeden bir ses duyuldu ve balık konuşmaya başladı.

“Attığın adımlara dikkat et, Stanley. William Cake'den uzak dur. Suda yaşayan kadından da sakın kendini!”

Bu kadar... Balık başka bir şey söylemedi. Stanley balığın hareket edip etmediğini gerçekten görüp görmediğini düşündü. William Cake de kimdi? Peki ya “suda yaşayan kadın” neyin nesiydi?

Stanley bütün öğleden sonrasını balığın önünde gidip gelerek geçirdi. Arada bir camlı bölmeyle

tıklatıyor, sonra durup bekliyordu. Hatta balıkla konuşmaya dahi çalışmıştı ama balık tek bir kelime etmemişti.

Ancak balığın sözleri Stanley'nin aklında kalmıştı. Hatta bunları bir kağıda da yazmıştı. Bu ne demek oluyordu? Balığın tekrar konuşmayacağını anlayınca, hayal görmüş olduğuna karar verdi. Ne de olsa son günlerde epey heyecan yaşamıştı; üstelik bir balığın konuşma ihtimali (hem de ölü bir balığın!) neredeyse hiç yoktu.

Stanley duvar saatinin sesiyle irkildi.

Saatin sesini bir gün önce de duymuştu ama gidip de saatin neye benzediğine bakmamıştı. Saat o kadar büyüktü ki Stanley içine sığabilirdi. Tam bunu denemeye kalkışmıştı ki Bayan Carelli içeri giriverdi! Stanley olduğu yerde dona kaldı. Bayan Carelli onun saatin içinde olduğunu fark etmemişti. Üstelik dönüp saatin kaç olduğuna da bakmıştı.

“Delikanlı, evde misin?” diye seslenip dosdoğru mutfığa yöneldi.

Stanley saatin içinden çıkıp, kahyanın peşinden gitti. “Günaydın, Bayan Carelli,” dedi.

Kahya, “Hah, TÜNAYDIN, Buggles efendi. Umarım iyi bir uyku çekmişsindir?” diye sordu.

“Her zaman iyi bir uyku çekmeyi başarırım,” dedi Stanley. “En iyi yaptığım şeylerden biri olduğunu söyleyebilirim.”

Kahya gülümsedi, sonra ona bakmadan malikanenin sahibinin Stanley olduğunu

söyledi. Eğer gündüz vakti uyumayı tercih ediyorsa, kendisi buna itiraz edemezdi. Kahyanın bu sözlerinin üstüne, ikisi birden kahkahalara boğuldular. Stanley içinden Bayan Carelli'nin iyi biri olduğunu düşündü.

Ama bunun hemen ardından her şeyi berbat etti.

“Düşünüyordum da akşam yemeğinden sonra yine dışarı çıkabilirim,” dedi. “Artık büyük amcamın mezarını bulup ziyaret etsem iyi olur.”

Bayan Carelli gözlerini Stanley'nin gözlerinin içine dikti. Elindeki tahta kaşığı onun suratına doğru doğrultup şöyle dedi: “Stanley Buggles, yasal muhafızın benim. Bu da demek oluyor ki sana göz kulak olmak durumundayım. Yani, gecenin bir vakti seni bir sokak kedisi gibi dışarı atamam. Mezarlığa ancak gündüz vakti gidilebilir, karanlık bastırdıktan sonra değil.”

Stanley kahyanın bu sert çıkışına şaşırarak

“Özür dilerim!” dedi. Kadın gerçekten de karanlıktan hoşlanmıyordu demek ki...

“Haydi,” dedi Bayan Carelli iki eline de birer kase çorba alarak. “Tezgahın üstünde duran ekmeği getirir misin?”

Çok geçmeden yine eski dostlar gibi muhabbet etmeye başladılar. Ancak Stanley o can sıkıcı soruyu sormak için yine can atmaya başlamıştı. “Şey, Büyük Amcam Bart nasıl ölmüştü?”

Kahya, “Of, yine mi?” deyip gülmeye başladı. “Sanırım bunu bilmeye hakkın var. Ama seni hemen uyarayım: Bu hiç de güzel bir hikaye değil. O yüzden umarım miden sağlamdır, Buggles.”

Stanley bu sözlerin üstüne hemen kulak kesildi.

“Büyük Amcam Bart saldırıya uğradı, Stanley. Gece vakti bir şey ona saldırdı. Vahşi bir hayvan falan olmalı... Onu bulduklarında amcam berbat bir haldeydi. İlk önce cesedin

ona ait olup olmadığını dahi anlayamadık. Kolunda bir akrep dövmesi olduğunu biliyordum. Cesedin ona ait olduğunu ancak dövmeden anlayabildik.”

Stanley saf saf, “Peki, cesedin kim olduğunu anlamak için niye suratına bakmadınız?” diye sordu.

“Bak Stanley, şey... Çünkü suratı yoktu. Yani demek istiyorum ki... Amcanın kafası yoktu... Haydi, artık gel de yemeğini bitir,” diye ısrar etti kahya. “Yemek boyunca artık başka soru yok, tamam mı?”

Stanley çorbasına baktı. İştahı kaçmıştı.

Stanley, Bayan Carelli'yi turna balığı ve tuhaf, gizemli uyarıları hakkında sorguya çekmek için can atıyordu ama ona bir türlü balığın konuştuğunu söyleyemiyordu. Kadın, çıldırdığını düşünebilirdi. Belki de balığın konuştuğunu biliyordu. Ne de olsa senelerce Amiral Swift'in malikanesini o idare etmişti. Ya da kahyaya balığın konuştuğunu hiç anlatmamalıydı! Zaten kendisi bile hayal

görüp görmediğinden emin değildi.

Stanley kafasında dönüp duran düşüncelerden sıyrılmak ve Crampton Kayası'nı daha yakından tanımak için biraz evden uzaklaşmaya karar verdi.

Bayan Carelli, Stanley'ye, Lionel Grouse'un kayığında bir gün geçirmesini sağlayacağına dair söz vermişti. Stanley,

Lionel'ın yürüttüğü

Crampton Kayası

Muhafızlığı görevinin,

adamın deniz fenerinde

yaşadığı anlamına

geldiğini öğrenmişti.

Grouse, Stanley

geldiğinden beri

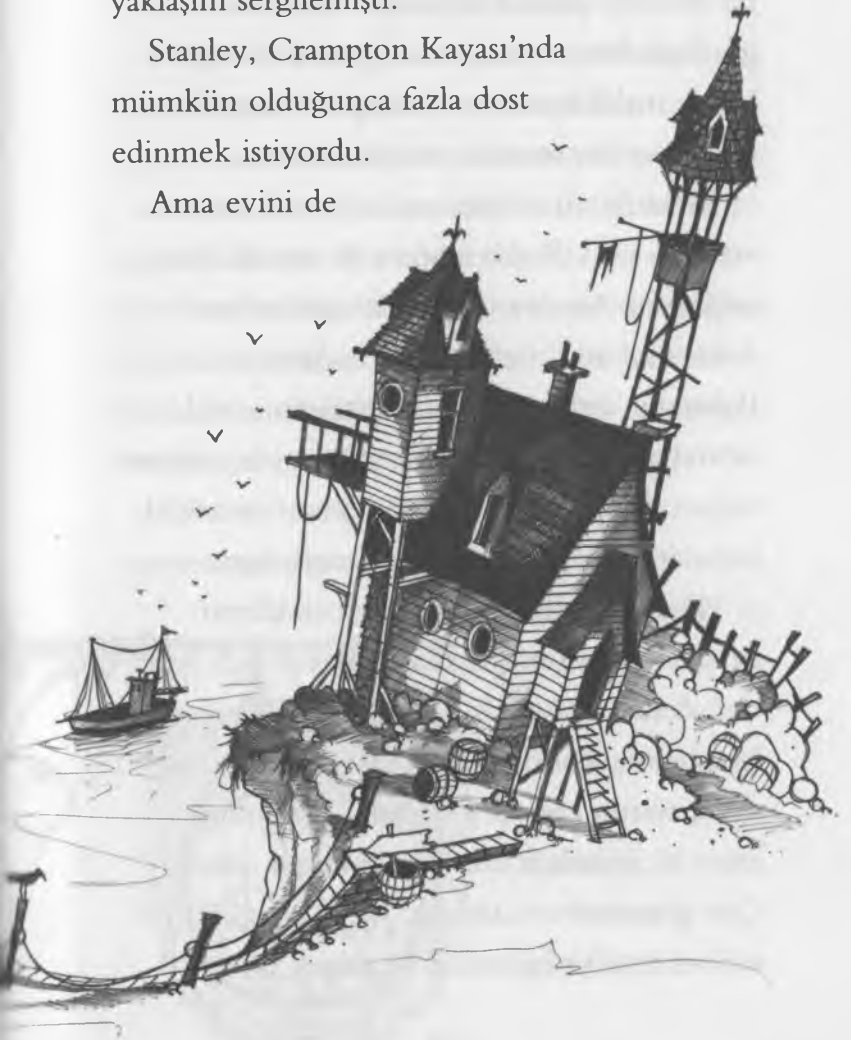
malikaneye

iki kez taze balık getirmiş ve gayet dostane bir yaklaşım sergilemişti.

Stanley, Crampton Kayası'nda mümkün olduğunca fazla dost edinmek istiyordu.

Ama evini de

özlemeye başlamıştı. O sabahı uzun uzadıya bir mektup yazarak annesiyle babasına gördüğü her şeyi anlatarak geçirdi. Mektuba bir de malikanenin ve Crampton Kayası'nın çok güzel bir resmini çizip eklemişti.

Mektubunu cebine atarak posta kutusunu aramaya gitti. Yolda rıhtıma da uğradı. Gelgit çekilmişti. Stanley oraya geldiğinden beri deniz kuşlarıyla ilgilenmeye başlamıştı.

Rıhtımda oturup midye avcılarının sahilde avlanışlarını izledi. Daha uzaklardaysa, yağmur kuşları kayalıkların arasında oluşan havuzlarda karınlarını doyurmak için avlanıyorlardı.

“Delikanlı, bana şu istakoz tuzaklarını uzatıver,” dedi birisi aniden. Beyaz saçlı, yaşlı biri, denizi kayığında oturmuş ona bakıyordu. Istakoz tuzakları rıhtım duvarı boyunca sıra sıra dizilmişti. Stanley bu tuhaf görünümlü sepet biçimindeki tuzakları balıkçıya uzattı. Çok geçmeden rıhtımdaki diğer insanlarla da sohbet etmeye başlamıştı. Yaklaşık bir saat

kadar kayıklarını ağlarla ve oltalarla donatmaları için onlara yardım etti.

Dalgalar kıvrıla kıvrıla gelip kayalıkları kapladığında balıkçılar denize açıldılar. Stanley ise tek başına sokaklarda dolaşmaya başladı.

Stanley köye ilk kez iniyordu. Dolambaçlı ara sokaklar ve eğri büğrü binaları görünce, niye buraya daha önce gelmeye yeltenmediğini anımsadı. Çok geçmeden, kendisini bir şeker dükkanının önünde buldu. Demir bir destegın üstünde ahşap bir levha asılıydı.

Tabela oldukça eskiydi ve bir hayli yıpranmıştı. Bu

yüzden sapsarı ve çürümüş görünüyordu. Stanley dükkanın vitrininden içeri baktı.

Tombul, gözlüklü bir

robot çocuk, elindeki kese kağıdının içinden aldığı şekerleri ağzına tıktırmakla meşguldü. Stanley robotun ağzındaki çarkların hareket ettiğini seçebiliyordu. Ama tüm bu manzara içini ürpertmişti. Bunun nedeni ya robotun şekerleri çiğneme biçimiydi ya da suratına boş boş bakan ifadesiydi. Stanley buna rağmen kendisini içeri girmekten alamadı.

Kapıyı iter itmez, eski bir zil çınladı. İçeri girdiğinde, çeşit çeşit şekerin durduğu kavanozlar dolusu raflarla karşılaştı. Upuzun tezgahın üstüne sıra sıra şeker çubukları dizilmişti. Nane şekerleri, tarçınlı ve meyanköklü şekerler ve saplı şekerler cam kavanozların içinde ona bakıyorlardı.

Aniden ufak tefek, kambur bir adam belirdi. “Bir şey ister misin?” dedi tuhaf bir ses tonuyla. Sonra, Stanley’nin yanıt vermesini beklemeden, tıpkı geldiği gibi ortadan kayboluverdi.

“Şey... Evet,” dedi Stanley.

Adam tekrar belirdi ve tezgahın üstüne eğildi.

“Evetttt, ne isterdin bakalım delikanlı? Ne istersin?”

Adamın üstünde uzun bir palto vardı. Renkli camlı gözlükler takıyordu ve kafasının iki tarafından fırlamış saç tutamları bir kenara bırakılırsa keldi. Koca ellerini tezgahın üstüne koymuştu. Stanley adamın ellerinin kıllı, tırnaklarının da uzun ve sivri olduğunu fark etti.

Crampton Kayası'na geldiğinden beri Stanley'nin başına gelen ikinci tuhaf olay gerçekleşmek üzereydi. Gözlüklerini çıkarıp Stanley'ye doğru bakan adamın göz bebekleri yuvarlak değildi. Tıpkı bir koyunun gözleri gibi, bir kenardan diğerine doğru giden uzun yarıklar gibi görünüyorlardı. Gözlerinin, insanın tüylerini ürperten asıl tarafıysa sarı olmalarıydı.

Stanley o denli şaşırılmıştı ki geriye doğru

sıçradı ve arkasında duran karamel şekerlerini yere devirdi. Adam, Stanley yerdeki şekerleri toparlayana dek sakın bir biçimde beklemişti.

Stanley, “Çok özür dilerim,” dedi.

Şekerleri hızla toparlayıp sepete atmaya çalışıyordu. Kendisini dükkandan bir şey almaya mecbur hissederek beğendiği bir şey bulana dek dükkanda oyalandı. Sonra da hızla orayı terk etti.

Eve döndükten sonra, hemen mutfağa gidip Bayan Carelli’ye merhaba dedi. Kahya her zamanki gibi bir şeyler pişiriyordu.

“Bütün gün dışarıdaydın, delikanlı,” dedi. “Bir şeyler yedin mi?” Stanley henüz yanıt vermeye fırsat bulamadan kahya şeker paketini gördü.

“Sakın bana şeker dükkanından bir şeyler alıp yediğini söyleme, Stanley,” dedi.

“Şey, evet, oradaydım...” dedi Stanley. “Aslında çok tuhaf bir şey oldu ve ben...”

Ancak Bayan Carelli, Stanley'nin lafını yarıda kesti. "Beni dinle, Stanley Buggles... Kulaklarını aç ve dinle..." Kadın sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi duraksadı. "Şekerlemeler sağlığını kötü etkiler. Bir daha oraya gitmeni istemiyorum. Duydun mu?"

“İyi de bunlar sadece nane şekeri,” dedi Stanley şaşkınlıkla. “Beni öldürecek halleri yok ya.”

“STANLEY!” Bayan Carelli sesini yükseltmişti. “İki kulağın ve bir ağzın var. Bunları aynı ölçüde kullan, tamam mı?”

Stanley sakın bir biçimde, “Peki,” dedi. “Zaten oraya bayıldığımı söyleyemem.”

“Bak,” dedi kahya. “Bunu yesen daha iyi olur.” Stanley’ye bir elma fırlattı. Stanley elmayı iki eliyle birden yakalayıp bir ısırık aldı.

Stanley, çay vaktinden sonra şöminenin yanına geçip Bayan Carelli’nin nasıl birisi olduğu konusunda bir karara varmaya çalıştı. Kadının iki kez tepesi atmıştı. Stanley daha sonraki günlerde daha dikkatli davranması gerektiğini düşündü.

Stanley pek de laf dinlemeyen bir çocuk sayılmazdı ama yanlış anlamayın, salak da

değildi elbet. Üvey babasının da dediği gibi, işini bilen bir çocuktuk ama ufak bir sorun vardı. Balıkçılara yardım ettikten ve şekerçi dükkanında yaşadığı olaydan sonra, yazdığı mektubu posta kutusuna atmayı unutmuştu. İşin kötü tarafı, posta kutusu iki haftada bir kontrol ediliyordu. Ertesi sabah saat tam altıda postacı gelip posta kutusundaki mektupları alacak, sonra da altı buçukta gemiye binmiş olacaktı. Stanley'nin sabahın köründe uyanması mümkün değildi ama en kısa zamanda da ailesine yazacağına söz vermişti.

Şimdi geri gitmesi gerekiyordu. Dışarı bakınca, havanın kararmaya başladığını gördü. Gecenin bu saatinde dışarı çıkmasına izin verilmezdi.

Yukarı kattaki Bayan Carelli'ye, "Odunumuz azalmış," diye seslendi. "Bahçeden odun alıp geliyorum." Dışarı çıkarken eline odun sepetini de aldı ki en azından birkaç parça odunla geri dönsün.

Daha kahya ağızını açıp da ona yaz mevsiminin ortasında olduklarını söyleyene dek, Stanley dışarı çıkmıştı bile.

Bayan Carelli suratını buruşturdu. Stanley geri döndüğünde, ağızını arayacaktı. Geç kalmasa iyi olurdu.

Stanley iki dakika içinde karanlık köye varmıştı. Şeker dükkanının ışığı yanıyordu ve Stanley içeri baktığında robot çocuğun hâlâ şeker yemekte olduğunu gördü. Zifiri karanlık sokaktan içeri bakıldığında manzara son derece tuhaftı. Stanley robotun aynı hareketleri defalarca tekrarlayışını seyre daldı.

Sonra arkasından gelen bir sesle irkildi. Olduğu yerde donup kalmıştı. Hemen arkasında bir şeyin durduğunu hissediyordu ama neredeyse cesaret edip de arkasına bakamayacaktı.

Ancak döndüğünde derin bir oh çekti.

Bu, bir sokak köpeğiydi. Köpek ince uzundu ve arka bacaklarından biri yoktu.

Sonra, Stanley ilk kez dükkanın üstünde yazan ismi fark etti:

Mal sahibi: WILLIAM CAKE

Uzaktan bir yerden, bir köpek uluması sesi duyuldu ve sokak köpeği karanlığa yöneldi. Stanley korkudan kanının donduğunu hissediyordu.

Bir de feci bir alarm sesi duyuluyordu. Rıhtımdaki gözetleme kulesinde nöbet tutan birisi Stanley'yi fark edip alarmı çalmıştı. Birisi ona seslendi ama Stanley ne dendiğini anlayamadı.

Arkasına dahi bakmadan eve döndü. Evin ön kapısına varır varmaz, hemen merdivenin altındaki cam bölmeye gidip turna balığına baktı.

“Lütfen bana daha fazlasını anlat!” diye

fısıldadı. Ancak Bayan Carelli alarm sesini duymuş ve Stanley'nin pencereden girdiğini görmüş olmalıydı ki evde Stanley'yi arıyordu.

“STANLEY BUGGLES, hemen seninle konuşmak istiyorum! Seni karanlıkta dışarı çıkmaman konusunda uyardım, hem de iki kez. Eğer sözümü dinlemeyecek olursan, seni odana kilitlerim, bilmiş ol!”

Stanley, burası ufacık bir balıkçı köyü, diye düşündü. Karanlık bastırdıktan sonra insanları bu denli dehşete düşüren şey ne olabilirdi ki? Merdivenlerden yukarı çıkıp odasına gitti. Pencereden dışarıya baktı. Sokak köpeği üç ayağıyla zar zor yürüyerek geçip gitti. Rıhtımın üstünde harika bir ay yükselmiş, balıkçı kayıklarını sarı bir ışıkla aydınlatıyordu.

“Burada hıncır ve tuhaf bir şeyler oluyor,” dedi açık pencereden dışarı bakarken.

Yatağına uzanıp bir kitabı açtı. Ancak daha

okumaya başlayamadan uyuya kaldı. Kitap
açık vaziyette suratının üstünde kalmıştı.
Ailesine yollamayı unuttuğu mektupsa,
paltosunun cebinin derinliklerinde
duruyordu.

Ertesi sabah, Stanley tekrar köye indi. Artık burada meydana gelen tuhaf olaylara biraz olsun alışmış olsa da bir tane daha üç ayaklı köpek görünce şaşırdı. Hayır, bu, o köpek değildi. Diğerinden daha ufak ve tüylüydü. Yani, önceki gece gördüğünden çok daha farklıydı. Her neyse, bu köpeğin sağ arka bacağı değil de sol ön bacağı eksikti. Annesi olsa “Amma da tesadüf” derdi herhalde.

Gerçekten de öyleydi. İşin aslı, Stanley bu olaya kafa yorduktan sonra, köye geldiğinden beri sağlam bir köpek görmediğini fark etti.

Tam bunu düşünüp dururken, yine şeker dükkanının önüne kadar gelmiş olduğunu fark etti. Bay Cake pencereden dışarıya bakıyordu. Ama köpek Stanley'nin etrafında dolanarak dikkatini dağıttı. Stanley köpeğin kafasını okşayıp, çenesinin altını kaşdı. Köpeğin tüyleri sertti ve gözlerinden birini çevreleyen siyah bir leke vardı

O sırada birisi, “Buraya gel, Silver!” diye bağırdı. Çöp gibi sıska, uzun koyu renkli saçları ve kesin hatlı suratı olan birisi köpeğine sesleniyordu. Adam elini kalçalarına vurup dişlerinin arasından kısa kısa ısıklar çalıyordu.

“Haydi, Silver, buraya gel oğlum. Hey, delikanlı, köpek sana bir zarar vermez ama senin yerinde olsaydım o dükkandan uzak dururdum.” Adam kafasıyla şeker dükkanını gösterdi. “Oraya girersen, başına bela açarsın.”

Adama doğru ilerlemeye başlayan Stanley “Şeker dükkanını mı diyorsun?” diye sordu ama adam daha fazla konuşmaya niyetli değil gibiydi.

“Sadece seni uyarıyorum, delikanlı. Haydi, Silver!” Adam uzaklaşmaya başladı.

Stanley kendi kendine, “Bu da neydi böyle?” dedi.

Adamın ne demek istediğini öğrenmeliydi. Tuhaf bir şeyler dönüyordu ve bunun ne olduğunu anlamalıydı.

Boş boş dolaşıp rıhtımdaki balıkçı kayıklarını seyrederken meyhanenin bulunduğu tepeye kadar çıktı. Demir çivilerle bezenmiş olan ufak, ahşap kapının üstündeki tabela rüzgarda savrulup duruyordu. Sırıtan Fare. Stanley aniden Silver isimli köpeği tekrar gördü; köpek kapıdan kafasını çıkarmış, dışarıya bakıyordu.

Stanley ufak pencereden içeriye baktı. Cılız adam bir köşeye oturmuş, içmeye başlamıştı.

Stanley'nin aklına bir fikir geldi. Eğer adamın iyice içmesini bekleyecek olursa, beklı ağzından laf alması kolaylaşırdı! Hemen içeri daldı. "İsterseniz köpeğinizi dolaştırabilirim," dedi.

"Yine mi sen?"

"Hem de hiçbir ücret talep etmiyorum," dedi Stanley. "Köpekleri severim de..."

"Peki, delikanlı ama çok uzun sürmesin." Adam gülümseyip, kapkara dişlerini gösterdi. Sonra da Stanley'ye lime lime olmuş bir tasma uzattı.

Stanley birkaç saat boyunca meyhaneye geri dönmemeye özen gösterdi. Geri döndüğünde, Silver'in sahibi zil zurna sarhoş olmuştu. Masada altı tane bardak duruyordu. Stanley adamın bulunduğu masadaki sandalyelerden birine oturup, tasmayı ona geri uzattı.

"Özür dilerim, geç kaldım," dedi.

"Köpeğiniz bir ara kaçacak oldu da!"

Adam köpege bir tekme savurdu. Köpek inilдейerek masanın altına kaçtı. Stanley bakışlarını yere indirdi.

Sanki uzun saçlı adamın lafi yarıda kalmış gibi, “Bana Bay Cake hakkında ne söylemeye çalışıyordunuz?” diye sordu.

Adam Stanley'nin gözlerinin içine bakarak, kaşlarını çattı. Ona doğru eğildi. Stanley adamın nefesinin içki koktuğunu hissedebiliyordu. Adamın boynunda ufak bir dövme vardı: Bu, kıvrık kuyruklu ve uzun saçlı bir deniz kızı dövmesiydi. Adam çaktırmadan etrafına bakındıktan sonra, gözlerini tekrar Stanley'ye dikti.

Stanley'nin planı işe yaramıştı.

“Adım Flynn. Randall Flynn. Ama bunu benden duymamış ol.”

Stanley tamam manasında kafasını salladı. Adamın konuşmasını bölmeye hiç niyeti yoktu.

“Yaşlı William Cake sıradan bir dükkan

sahibi değil,” dedi. “Aslında, o bir dükkan
sahibi bile değil. O dükkanda hiç çocuklara
rastladın mı? Hayır, hiç sanmam. Eminim ki

orada kimseye
rastlamamışsındır.”

“Bunun nedeni
nedir?” diye sordu
Stanley.

Stanley'nin gözleri
fal taşı gibi
açılmıştı ve pür
dikkat adamı
dinliyordu.

“Burada yaşayan
halk ondan tırsar.
Yaşlı Cake'in
geceleri bir takım
tuhaf işler
çevirdiğini
düşünürler. Bu
köye ufak bir

dükkan açıp sakin bir hayat sürmek için gelmişti ama bunu beceremedi. Kendisine hakim olamadı ki...”

“Özür dilerim, Bay Flynn... Neden bahsettiğinizi anlamadım,” dedi Stanley.

“O bir kurtadam, delikanlı. Geceye ait olan bir yaratık. Ona ne istersen de işte...”

“Yani, şey mi?... şeyden mi bahsediyorsunuz? (Stanley söylemek istediği kelimeyi anımsamaya çalıştı.) Likantropiden mi söz ediyorsunuz? Bir insanın dolunayda bir kurda dönüşmesi mi? (Stanley bu konuda oldukça bilgiliydi. Eskiden bu konu hakkında eline ne geçerse okumuştı ve kurtadamlarla ilgili her şeyi bildiğini düşünüyordu.)

“Kitaplarda okuduklarına inanma, delikanlı. Kitaplar zararlıdır.”

“Nasıl yani?”

“Kurtadam olmanın dolunayla falan bir alakası yok. Bence sen çok fazla masal okumuşsun. Kurtadamlar karanlık çökünce

ortaya çıkarlar. Gecenin gündüze dönüştüğü gibi, o yaratık bataklığa inip köye saldırır. Üstelik bunu dolunay olsun olmasın yapar.”

Meyhanenin ürkütücü sahibi, masaya bir içki bardağını daha koyarken konuşulanlara kulak misafiri olmuştu.

“Bazı yerlerde karanlık, kurtadamları ortaya çıkarır,” dedi Flynn. “Sanırım burası da o dediğim yerlerden biri, delikanlı. Adamın kolunun her iki ucundan sarkan kılları görmedin mi? Ya gözlerini? Bunlar hiç de doğal şeyler değil.

Adam bir saniye sırtı ve bacakları tutmayan yaşlı bir adamsa, sonraki saniye dört ayağının üstüne çöküp jilet gibi sivri dişleriyle etrafa korku salan bir yaratık oluveriyor.”

Stanley'nin boğazında bir yumru oluşmuştu. “Tüm bunları nereden biliyorsun?” dedi. Adamın anlattığı hikaye çok saçma olmasına rağmen, olup biten tuhaf şeyleri açıklamaya yetiyordu. Gece olduğunda

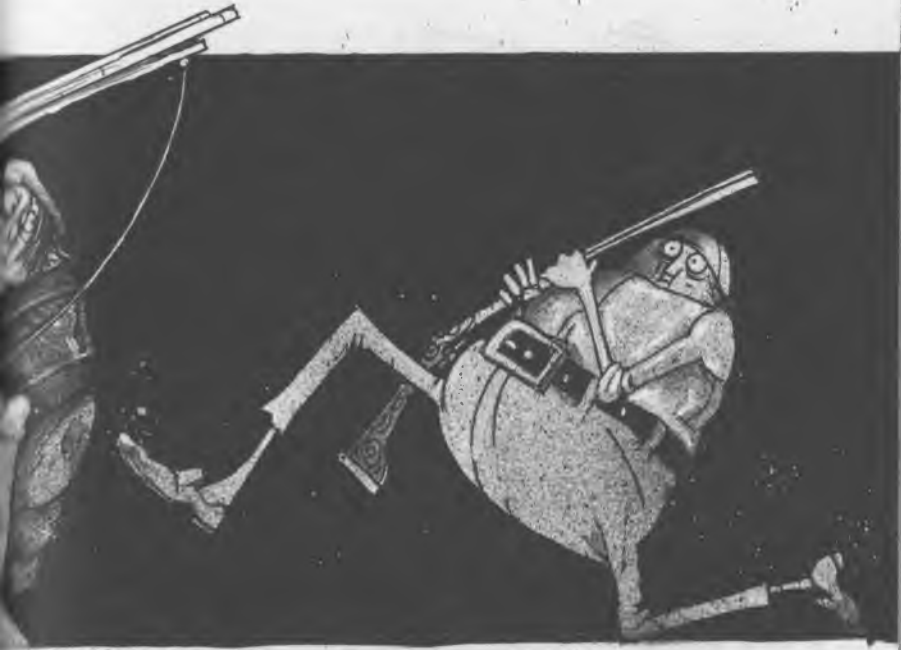

sokakların aniden boşalması, gözetleme kulelerinde nöbet tutan insanlar...

Tabii bir de Amiral Swift'in ölümü...

"Anlatacağım, delikanlı... Çünkü olanları kendi gözlerimle gördüm. Sahildeki şu eski kayığı görüyor musun? O kayık gelmiş geçmiş en belalı, en berbat soyguncu çetesine aitti.

Bu adamlar korsandı. Hem de hepsi... İki sene önce geç bir saatte buraya gelmişlerdi.

Hepsi zil zurna sarhoştu. Köy meydanına indiklerinde, William Cake'in tam da kurtadama dönüştüğü zamana denk geldiler. Cake iki büklüm olmuş, derisi tüyle kaplanmış, koca pençeleri uzamıştı. Adamlara saldırma arzusuyla ağzından salyalar akıyordu. Cake hepsinin işini bitirdi. Daha doğrusu birisi hariç, hepsini hakladı.”

Boğazı kupkuru olan Stanley, “Kurtulan

kimdi?” diye sordu.

“Bendim!” dedi Flynn. Gömleğinin kollarını sıyırdı. Her iki bileğinden yukarı doğru derin bir yara izi uzanıyordu.

“Kollarıma dikiş atıldı,” dedi. “Yoksa Cake beni mahvetmişti. Hayatta kaldığım için şanslıyım.”

Stanley’nin korkudan dizleri titremeye başlamıştı. “Sen, sen bir... korsansın, o da bir kurtadam, öyle mi?”

“Sesini alalt, delikanlı. Benim gibiler buralarda pek sevilmez. Daha ağzımdan tek kelime çıkmadan, beni bu adadan sürerler. Bense burada kalmak istiyorum.”

Stanley fısıldayarak, “Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?” dedi.

Flynn gözlerini kısıtı, burun delikleri genişledi. Tekrar suratını Stanley’ye yanaştırdı. Stanley irkilip geriye doğru sıçradı. İçinden, keşke ağzımı amasaydım, diye düşündü.

“Bana inanmalısın, delikanlı. Etrafına bir

baksana. Söylediklerimi doğrulayacak çok şey var. Bir kere meyhane geceleri boşalıyor. Etrafta kurtadamlar cirit atarken, kimse evine sarhoş vaziyette dönmek istemiyor. Karanlık basarken çalan zil seslerini, insanların gözetleme kulelerine çıkıp köylülerin evlerine koşuşturduklarını görmedin mi? Ya bataklıktaki ölü koyunları da mı görmedin? Onları vahşi tavşanlar öldürmedi. Bir gece bir kadın bir kurdu vurduğunu iddia etti. Ertesi sabah Cake yaşlı bir kadın gibi topallaya topallaya yürüyordu.

Köpekler niye üç bacaklı sanıyorsun? Onlar kurttan paçayı kurtaran köpekler!”

Tam o sırada, Silver masanın altından Stanley'nin bacağını koklayıp ıslak burnuyla ona dokundu.

Stanley korkudan öyle bir geriye doğru fırladı ki kendisini yerde buldu. Özür dileyip hemen meyhaneden dışarı koştu.

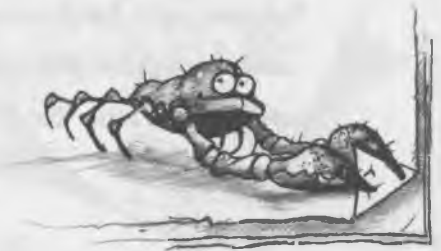
“Teşekkürler, Bay Flynn,” dedi. “Belki bir

ara tekrar karşılaşırız.”

Stanley malikaneye doğru çılgınlar gibi koşmaya başladı. Köye hiç girmeden, bataklıktan geçip eve gidecekti. Hava tam kararmamış olduğundan, hâlâ güvende sayılırdı. İlk kez eve hava kararmadan varmak istiyordu ve bunun Bayan Carelli ile hiçbir alakası yoktu.

Eve doğru ilerlerken düşünmeye başladı. O anda turna balığının söylediği bir Şey geldi aklına. “Suda yaşayan kadından uzak dur.”

Gözlerinin nne Flynn’in kolundaki deniz kızı dövmesi geldi.

Stanley, William Cake ile Randall Flynn'i düşündükçe, duyduklarının daha da saçma olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Randall Flynn eskiden bir korsan olan ayyaşın teki... Birkaç kadeh içince, hemen zıvalamaya başlar. William Cake de... şey, o da tuhaf ve yaşlı bir dükkan sahibi. İnsanlar yaşlı dükkan sahipleri hakkında hep bir şeyler uydururlar zaten. Bay Flynn, Cake hakkında

söyledikleri yüzünden utanmalı.”

Stanley, Bayan Carelli'nin bunları söyleyeceğini tahmin ediyordu ama duyduklarını kimselere anlatmayacağına dair söz vermişti, dolayısıyla kahyanın nasıl tepki vereceğini belki de hiç bilemeyecekti.

Stanley o ana dek olup biten tuhaf olayları görmezden gelip başını belaya sokmamayı seçebilirdi. Ancak, olaylar bu şekilde gelişmeyecekti ve Stanley kendisini boğazına kadar belaya saplanmış vaziyette bulacaktı.

Olaylar tam olarak şöyle gelişti:

Stanley rıhtımı seyrederken Silver yanına gelip kucığına bir not bıraktı ve aksaya aksaya uzaklaştı.

Bu bir parti davetiyesi değildi tabii. En iyisi meyhaneye gitmekti. Stanley yarım

saat içinde kendisini tepedeki meyhaneye giden yolda buldu.

Meyhane kirişli ve dik bir çatısı olan bir binaydı. Pencereleri ufaktı ve kapının üstünde asılı duran levhada tombul yanaklı bir korsan resmi vardı. Korsanın gözlerinden biri bir göz yamasıyla kapatılmıştı ve bir yandan sırtırken bir yandan da dişlerinin arasında kocaman bir

bıçak tutuyordu.

Randall Flynn yalnız değildi.

“Bunlar eski dostlarım, Stanley,” dedi gülerek.

Flynn’in sağ tarafında, bir köşeye sinmiş olan çekik gözlü, sinsi tipli bir serseri duruyordu. Sol gözünün üstünde yeni bir yara izi vardı.

“Bu, benim eski dostlarımdan Bill Timbers. Korsanların en azılılarından. Vakti zamanıyla binlerce adamı darağacına götürmüştür.”

Bill Timbers, Stanley’ye merhaba demedi. Bakışlarını sinir bozucu bir biçimde ona dikip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Flynn’in tam karşındaysa daha iri yarı bir adam duruyordu.

“Bu da, Sharkbait Jones. Çok gözüpek adamdır ha... Çılgına dönmüş bir köpek balığının elinden kurtulup bugünlere dek geldi.”

Sharkbait Jones'un tek kolu yoktu ve aynı tarafındaki tek bacağıнын yerinde de bir takma bacak duruyordu. Adamın tüyler ürpertici bir görüntüsü vardı. Nasıl becerdiyse sol kolunun ve elinin kemiklerini köpek balığının

hışmından korumayı başarmıştı. Ve o kemikler de ceketinin kolunun üstüne, tam da olmaları gereken yere dikilmişlerdi. Jones, Timber'a kıyasla biraz daha dostane tavırlıydı ama adamın gülümsemesinde Stanley'nin tam olarak samimi bulmadığı bir şey vardı.

Jones sürekli olarak eski haline göre 'yarım erkek' olduğuna dair korkunç espriler

yapıyordu. Stanley bunu hiç komik bulmadığı halde, diğerleri gibi davranmaya karar verip adamın her esprisine gülmeye başladı. Korsanlar arasında nezaket kurallarının uygulanıp uygulanmadığını bilmiyordu ama ortama uymaya kararlıydı.

Stanley hayatında bu denli güneşten yanmış surat görmemişti. Korsanların giysileri paçavralara dönmüştü ve deniz suyu kokuyordu. Stanley yanına yaklaşan korsanların nefeslerinin ölü karidesle içki karışımı bir şey koktuğunu fark etmişti. Derileri morla mavi karışımı korkunç bir renge bürünmüştü ve gözlerinin beyazları sarılaşmıştı. Dişleriye ya kapkara ya da kahverengiydi ve tıpkı yan yana dizilmiş eğri büğrü mezar taşlarına benziyordu.

Stanley, Flynn'in pek de arkadaş edinecek bir tip olmadığını anlamıştı; onu meyhaneye çağırma sebebi köpeğini gezdirmesini rica edecek olması olamazdı. Stanley olayların hiç

de istediği gibi gelişmediğini fark etti.

Haklıydı da...

Timbers, "Demek bizim Cellat Flynn'in arkadaşısın, öyle mi?" diye sordu.

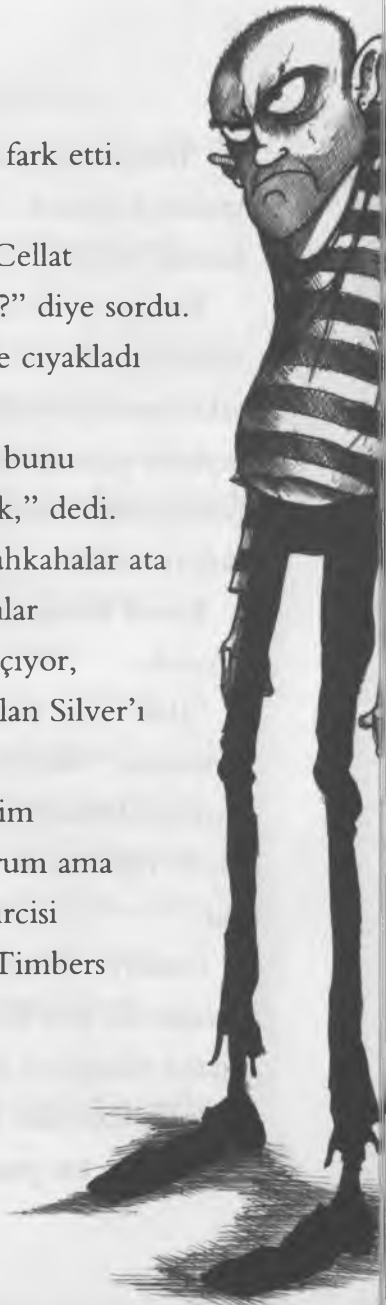
"CELLAT Flynn mi?" diye cıyıkladı Stanley.

Flynn sırtarak, "Bak sana bunu anlatmayı unutmuşum demek," dedi. Korsanların üçü de boğuk kahkahalar ata ata gülmeye başladılar. Adamlar ellerindeki biraları ortalığa saçıyor, ayaklarının dibine uzanmış olan Silver'ı dahi ürkütüyorlardı.

"Bana bak, evlat. Bizim kim olduğumuzu bildiğini biliyorum ama herkes bizim ayakkabıcı tamircisi olduğumuzu sanıyor," dedi Timbers ısrarla.

"Yamacı mısınız yani?"

"Bak, ben dalga geçmiyorum."

“Biliyorum, yamacı da zaten ayakkabı tamircisi demek... Aman boş verin. Siz lafınızı bitirin.”

Stanley tir tir titreyerek onlarla birlikte oturmaya devam etti. Sürekli olarak sakinleşmeye ve kendisine cesaretin korktuğu şeylerle yüzleşmek manasına geldiğini hatırlatmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp dişlerini sıktı.

Kendi kendine, “Kendine gel, Stanley!” diyordu.

“Bak evlat, bizler buraya dalga geçmeye gelmedik,” dedi Jones. “Cake’ten oç almak istiyoruz. Onu ortadan kaldırmalıyız ama bunu yapabilmek için yardımına ihtiyacımız var.”

Stanley, “Nasıl bir yardım?” dedi. Bir yandan da tüm bu olup bitenlerin ne kadar saçma olduğunu düşünmeden edemiyordu. Tek bir adamdan kurtulmak isteyen üç azılı korsan, on bir yaşındaki bir çocuktan yardım

istiyordu. Stanley korkuya kapılmıştı. Korsanlarla takılması yetmiyormuş gibi, bir de onlarla işbirliği mi yapacaktı?

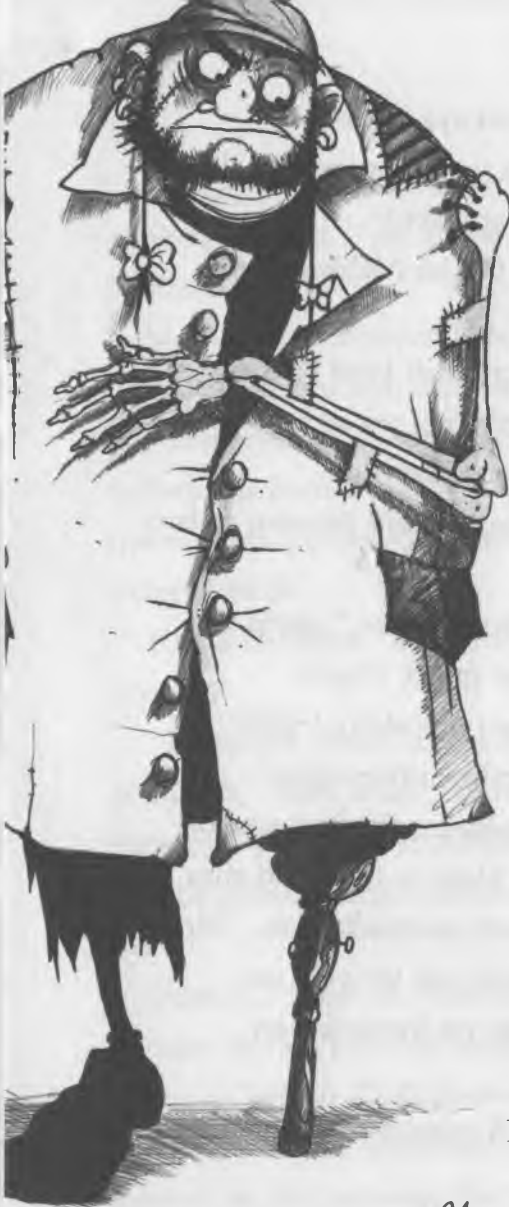
Timbers, “Mum Geçidi Malikanesi’nde kaldığını biliyoruz,” dedi.

İşte bu Stanley açısından kötü bir başlangıç olmuştu. En son isteyeceği şey sarhoş korsanların malikanenin kapısına dayanmalarıydı. Bayan Carelli öfkeden çatlardı herhalde.

Stanley, “Kısa bir süreliğine,” deyip konuyu geçiştirmeye çalıştı. Orada kalmadığını söylemesi mümkün değildi. “Yakın bir tarihte evime döneceğim.”

Timbers, “Şöminenin üstünde harika bir piştov asılı,” dedi. “Hani şu cam bölmenin içindeki piştov, gümüş kurşunlu olan... Bir kurtadamı öldürmenin tek bir yolu var, Stanley. O da gümüş bir kurşunla ateş etmek...”

Stanley ürperdi. Korsanlar nasıl oluyordu

da malikanede neyin nerede olduğunu biliyorlardı? Bu adamların gizlice eve girip ortalığı karıştırdıklarını düşünmek bile yeterince kötüydü.

“Yani benden size o piştovu getirmemi istiyorsunuz...
Sonra da bunu kullanarak kurtadamı öldüreceksiniz, ben de piştovu geri götüreceğim.
Bundan sonra beni

rahat bırakacak mısınız?”

Stanley bunları söylerken korsanların üçü de ellerini (Daha doğrusu ellerinden geriye ne kalmışsa onları) masanın üstüne koydular.

“Hiçbirimiz artık piştov kullanacak durumda değiliz.”

Flynn, “Elim yerine dikildiğinden beri parmaklarımı oynatamıyorum,” dedi.

Timbers sırtarak “Ben de dinamitle oynarken gafil avlandım,” dedi kaşını havaya dikerek. Timbers’in her iki elinin de işaret parmağı ve orta parmağı yoktu.

Stanley, Jones’un sağ kolunun ve elinin sapasağlam olduğunu fark etti.

Jones, “Sakın gülme,” dedi. “Ben solağım. Hep öyleydim, öyle de kalacağım. Sağ elimi kullanmayı bir türlü beceremiyorum. Silah kullanabileceğimi, hem de kurtlara karşı kullanabileceğimi hiç sanmam!”

Flynn, “İyi nişan alır mısın delikanlı?” diye sorunca, korsanların üçü de pis birer kahkaha

patlattılar. Köpeğin öylesine ödü kopmuştu ki meyhanenin ta öteki ucuna kaçtı.

Stanley bu durumdan hiç hoşnut değildi. Eğer söylentiler doğruysa, William Cake'ten normal halindeyken kurtulmak, kurtadam olduğunda onu vurup da kurtulmaktan çok daha kolay ve güvenliydi.

“O iş öyle olmaz,” dedi Timbers.

Stanley'nin kendisiyle aynı fikirde olmamasını iyi karşılamamıştı. “Kurtadamlardan, kurtadam olduklarında kurtulmak gerekir. Sıradan birer insan olduklarında elimizden kurtuluverirler. Zaten tutup da yaşlı başlı bir adamı vurmaya kalksan, herkes ne der? Kimse Cake'ten şüphelenmiyor. Kendini bir anda parmaklıkların ardında buluverirsin.

Oysa bir kahraman olmak daha iyi... Burada bulunan kimsenin bunu yapamayacağı kesin.” Korsanlar yine birer kahkaha patlattılar.

Stanley hâlâ korkudan tir tir titriyordu ama bir yandan da ona yaptırmak istedikleri şey

yüzünden korsanlara kızmıştı. Onlara bir soru sormaktan kendisini alamadı.

“Peki, nasıl oluyor da gözetleme kulelerindeki insanların hiçbiri kurdu vurmaya becerememişler?”

Flynn sanki onun bu soruyu soracağını tahmin etmiş gibi, “Güzel soru, Stanley,” dedi. “Ama sana vereceğim yanıt da güzel. Bu köylüler balıkçılık yaparak yaşıyorlar. Dolayısıyla, avlayacakları şeyleri ağlar ve oltalarla yakalamaya çalışıyorlar. Onlar sıradan bir yaşam süren, sıradan insanlar. Malikanedeki piştov büyük bir ihtimalle adadaki tek silah. Eminim ki köylülerin çoğu daha önceden bir silah bile görmemişlerdir. Gözetleme kulelerindeki tek yaptığı ortalığı kolaçan edip herkesin evine girmiş olduğundan emin olmak. Köylülerin yardımına ihtiyaçları var, Stanley. Hedefini tam gözlerinin ortasından vurmaya hazırlıklı olmalısın.”

Stanley sürekli olarak dalga geçen

korsanların aslında gayet ciddi olduklarını biliyordu. Şimdi bir karar vermesi gerekiyordu. Ya vahşi, kana susamış bir kurtadam tarafından öldürülmeyi göze alacaktı, ya da öfkeli bir avuç haydut tarafından linç edilecekti.

Bu iş gerçekten de sarpa sarmaya başlamıştı.

Birkaç gün sonra, Stanley yemek masasında oturmuş, dalgın dalgın tabağındaki böreği ve püreyi didikliyordu. Bayan Carelli'nin gözlerini ona dikmiş olduğunu hissediyor, az sonra kahyanın onu sorgulamaya başlayacağını da biliyordu.

“Neyin var, Stanley?”

Stanley öylesine isteksiz bir tavırla, “Hiçbir şey,” dedi ki kadın konuyu hemen oracıkta kapatmadı.

“Evet, var, delikanlı. Genellikle bir at gibi iştahla yersin yemeklerini ama günlerdir ağzına tek bir lokma koymadın. Üstelik, sus pus oturuyorsun. Fazlasıyla sus pus bir halin var.”

Kahya, Stanley'nin ağzından nasıl laf alacağını iyi biliyordu ama Stanley'nin kendisine hakim olup bu seferlik hiçbir şey anlatmaması gerekiyordu.

“Tamam, tamam” dedi. “Haklısın... İşin aslı şu ki biraz evimi özlemeye başladım. Yani, burayı da çok seviyorum ama, şey, daha önce evimden hiç ayrılmamıştım. Biliyorum, tüm bunlar çok saçma.” Sonra, tabağındakileri son kırıntısına kadar silip süpürmeye başladı.

Bayan Carelli'nin suratı asıldı. “Stanley, bana ne zaman ihtiyacın olursa yanımdayım. Hem de sadece yemek pişirmek ya da temizlik yapmak için değil. Birilerini özlemek nasıl bir his bilirim. Seneler önce,

kocamı kaybettim. Adı Victor'du. Bir gün balık tutmak için denize açılmıştı, bir daha da geri dönmedi. Kayığı feci bir fırtınada kayboldu. Daha sonra, kayığın parçaları sahile vurdu.”

Stanley kadının eski hatıralarını canlandırmış, onun hakkında hiç bilmediği şeyler öğrenmişti.

“Çok üzüldüm,” dedi. Söyleyecek başka bir şey bulamadı.

Hava kararmaya yüz tutmuşken Stanley malikanenin yan bahçesine çıktı. Dışarıda birtakım bahçe araç gereçleri bırakmıştı ve bunları içeri götürmek istiyordu. Bayan Carelli ondan bunu sabah yapmasını istemişti ama Stanley her zamanki gibi evin içinde bir yerleri keşfe çıkıp bunları içeri almayı unutmuştu.

Elleri kolları araç gereçle dolu vaziyette içeri girmek üzereyken boğazına üç parmaklı

bir elin sarıldığını hissetti. Bu, Bill Timbers'dı. Stanley taşıdığı şeyleri yere düşürdü.

Bayan Carelli içeriden, "Stanley, iyi misin?" diye seslendi. Timbers ona öyle bir bakış fırlattı ki Stanley kahyaya bir şey dememesi gerektiğini anladı.

"İyiyim," diye karşılık verdi.

Timbers sağ bacağına sarılı olan bir kayışın arasından kocaman bir bıçak çekip, "Daha önce bunlardan görmüş müydün?" diye sordu. Bıçak kocaman bir şeydi; kabzası kemikten yapılmıştı ve çelik bölümü bir sineğin dahi kanatlarını kesebilecek kadar keskin gözükiyordu.

Stanley korsana bir yanıt veremedi. Korsan Stanley'nin boğazını biraz daha sıkınca,

Stanley nefesinin daraldığını hissetti. Timber bıçağın keskin ucunu Stanley'nin burnunun ucuna dayadı.

“Bu bir balıkçı bıçağı delikanlı. Bilirsin, balıkların iç organlarını deşmek için kullanılır. Bunu kurtadamlara ya da gece yarısı ortaya çıkan yaratıklara karşı kullanmanın hiçbir faydası yok. Ama başka işler için kullanıldığında gayet güzel iş görüyor. Ne demek istediğimi anladın, değil mi?”

Korsan, Stanley'ye sırf silah kullanamadığı için, istediği kişiye telafisi mümkün olmayan bir zarar vermekten de aciz olmadığını anlattı.

Adam bıçağı evirip çevirirken sırtıp, “Tik, tak, tik, tak, Stanley,” dedi. “Vakit

daralıyor. Crampton Kayası'nda kaldığın süreyi iyi

değerlendirsen iyi

olur. Yoksa

bu fırsat

elimizden

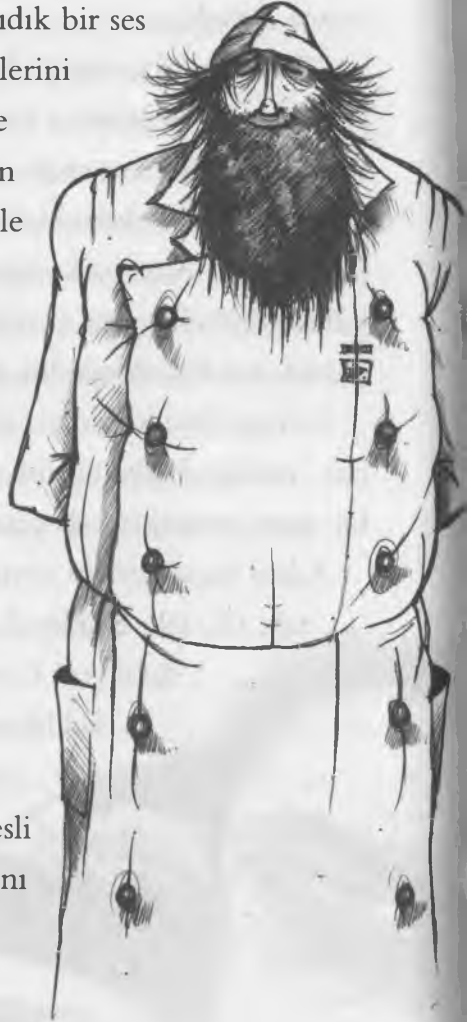

kaçar. Bil ki vaktimi boşa harcayanlara nasıl davranacağımı bilirim.”

Tam o sırada tanıdık bir ses
“Stanley, bahçe aletlerini
içeri aldın mı?” diye
sordu. Timbers uzun
bacaklı bir kertenkele
gibi hızla oradan
uzaklaşmaya başladı.

Stanley bahçe
aletlerini toparlayıp
kendisini içeri attı.

Ertesi sabah,
Stanley uykusuz bir
geceden sonra
yataktan kalktı.
Giyinirken, Bayan
Carelli'nin boğuk sesli
birisine kapıyı açtığını
duydu.

Kahya, “Buyrun,” dedi. “Sanırım Stanley kalkmak üzere.”

Stanley'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Hemen balkondan eğilip aşağı baktı ama tek görebildiği Bayan Carelli'ydi.

Stanley sesin, “Onu çok meşgul etmeyeceğim,” dediğini duydu.

Gelen kişi deniz fenerinden Lionel Grouse idi. Stanley derin bir oh çekti. Adam onu balık tutmaya götürecekti. Bay Grouse sakallı, sürekli olarak gülümseyen, karmakarışık turuncu saçları ve güneşten bir hayli yıpranmış suratıyla ilginç bir adamdı.

“Gel bakalım, Stanley,” deyip sırttı. “Henüz seni bir balıkçı yapamadık.”

Stanley kendisini deniz tutacağını hiç düşünmemişti ama dalgalı suda ilerlerken hissettiği ilk şey bu oldu. Açılırken denize ıstakoz tuzaklarını sarkıttılar. Bir süre daha

açıldıktan sonra, Bay Grouse oltaları hazırlayıp denize sarkıttı.

Stanley'nin keyfi yerine gelmişti. Bir süre için kurtadamlar ve korsanlar kafasını meşgul etmedi. İşte bu gerçek hayattı. Denize açılıp ciğerlerine deniz havasını çekmek, her şeyden uzaklaşmak...

Biraz ileride görkemli bir kayalık yükseliyordu. Kayalığın dip kısmında birkaç ağaç vardı. Dalgalar hiç usanmadan kayalığı dövüyordu.

Stanley, "Orası neresi?" diye sordu.

Lionel, "Orası Kuzey Doğu Ucu," dedi. "Orada ufak bir mağaradan ve arada sırada kayalığa uğrayan bir martı sürüsünden başka bir şey yok. Ancak kayalık, Mum Geçidi Malikanesi'nin iki katı büyüklüğünde."

Stanley kayalığın en üst noktasına baktı, kayalık kambur bir zürafa gibi tepelerine dikilmişti. Sanki her an yıkılacakmış gibi duruyordu.

Stanley aniden irkildi, oltasına bir şey takılmıştı! Bay Grouse yanına gelip oltayı çekmesi için yardım etti, ama oltaya takılan şey kaçıverdi. Debelenerek oltanın kancasından kurtulan şey, kaçarken kancayı, misinayı ve oltanın ucundaki ağırlığı da beraberinde götürmüştü.

“Bu sulara gerçekten kocaman balıklar var, Stanley. Aklının hayalinin alamayacağı kadar büyük hem de...” dedi Bay Grouse. Adam Stanley’ye dönüp, oltayı kayığa koydu. “Stanley, konuşmamız gerek. Seni buraya çağırmanın nedeni balık tutmak değildi. Otur istersen.”

Stanley otururken surat ifadesi de ciddileşti. Gözleri fal taşı gibi açılmış, adamı dinliyordu.

“Seninle Büyük Amcan Bart hakkında konuşmak istiyordum. O benim çok iyi bir dostumdu. Tabii zamanında denizde türlü maceralar atlatmıştı ama yaşlandıktan sonra huzurlu, nazik bir adam olmuştu. Bart geceleri

balık tutmayı severdi, Stanley. Bir gece denizden eve dönmeye çalışırken ne yazık ki bunu başaramadı.

Söylentilere göre, onu öldüren kurtadamdı. Ama buradaki köylülerden bazıları kurtadamlardan bahsetmeyi hiç sevmez. Bu köyde ciddi bir sorun olduğunu inkar ederler ve bu yüzden bazı olaylar gizemini korumaya devam eder. Zaten kötü olan her şey gizli kapaklı kalır ya... Çok geçmeden bunları senin de fark edeceğini tahmin etmiştim. O yüzden bunları sana kendim anlatmak istedim. Bayan Carelli sana fazla bir şey anlatmıyor anladığım kadarıyla.”

Stanley, “Biliyordum,” dedi heyecanla. “Amcamı öldürenin kurtadam olduğunu biliyordum.”

Stanley, Bay Grouse’a, William Cake hakkında soru sormak istiyordu ama bunu nasıl soracağını bilemiyordu.

“Deniz fenerinde yaşıyorsunuz

ya Bay Grouse, eminim ki oradan bir çok yerde olup biteni görebiliyorsunuzdur.”

“Tabii ki evlat, tabii ki görebiliyorum.”

“Eğer kayaya doğru bakarsanız, sokakları ve evleri de görebiliyor musunuz? Mesela, Tatlı Düşkünü’nü de görebiliyor musunuz?”

“Tahmin ettiğinden daha da fazlasını görebiliyorum, Stanley. Bazen bu kadar çok şey görmek beni rahatsız ediyor.”

Tam o sırada, gökyüzünü kapkara bulutlar kapladı; uzaklardan bir yerden, çakan bir şimşegın sesi duyuldu.

“Artık geri dönsek iyi olur. Bir fırtına yaklaşıyor.”

“Biliyorum,” dedi Stanley.

“Hissedebiliyorum.”

Karaya vardıkları zaman, yakaladıkları balıkları paylaştılar. Bay Grouse, bir sepet dolusu balıkla Stanley’ye kapıya kadar eşlik etti.

Gitmeden önce, “Biliyorsun ismi lazım

değille ilgili olarak ismi lazım değile tek kelime etmek yok,” dedi. “O kurtadamlardan bahsetmekten hiç hoşlanmaz.”

Stanley tek kelime dahi söylemeyeceğine dair söz verdikten sonra, Lionel’a teşekkür edip içeri girdi. Tam kapıyı kapatırken yağmur yağmaya başladı ve kara kaldırım taşlarını ıslattı.

Stanley, korsanlar olsun olmasın eğer Crampton Kayası’nda bir kurtadam varsa ve bu kurtadam büyük amcasını öldürdüyse, bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Ancak önce kurtadamın varlığından emin olmalıydı. Durup dururken birisinin kurtadam olduğundan şüphelenemezdi, bu saçmalık olurdu. O yüzden gerçeği açığa çıkartmak için bir plan yapmaya başladı.

İki gün sonra, Stanley kendisini Bay ve Bayan Grouse ile birlikte, bir geceliğine deniz fenerinde kalmak için davet ettirmeyi

başarmıştı. Böylece Lionel balıkçı kayıklarını izlerken o da adama eşlik edebilirdi. Ancak asıl yapmak istediği şey, dolunay çıktığında gece yarısı William Cake'i izlemektir.

Her niyeyse Stanley, Bay Grouse'un bundan haberdar olduğunu düşünüyordu. Bayan Grouse onu her yeri görebileceği en üst kata yerleştirmişti. Üstelik, merdivenlerin en üstünde de bir teleskop duruyordu.

Crampton Kayası'nın üstüne karanlık çökmeye başlamıştı. Stanley adayı daha önce böylesine güzel bir manzara eşliğinde izlediğini hatırlamıyordu. Durduğu yerden okyanusun sonsuzluğa uzanışını görebilmenin yanı sıra, köyün parıldayan ışıkları ve rıhtımdaki kayıkları da görebiliyordu. Köyün sokakları karanlığın bastırmasıyla her zamanki gibi boşaldı. Artık köyü aydınlatan tek şey; evlere ve çatılarına vuran mavimsi ay ışığıydı.

Hava serin ve açıktı ama saatler gece

yarısını vurduğunda, sokak lambalarının etrafını bir deniz sisi sardı. Stanley eski püskü yatağın kenarında oturmuş, başını taş pencere kenarına yaslamıştı. Teleskopu eline almış, bekliyordu.

Daha iyi gören gözünü yavaşça teleskopa dayadı ve köydeki en ürkütücü yer olan şeker dükkanına doğru çevirdi. Ay ışığı dik bir açıyla dükkanı ve dükkanın üst katındaki pencereleri aydınlatıyordu. Pencereler parmaklıklıydı. Bu da zaten gerçeği açığa çıkaran bir detaydı. Belki de William Cake kurtadama dönüştüğünde dışarı çıkmamak için böyle bir önlem almıştı.

Etraftan çıt çıkmıyordu. Stanley teleskopu biraz aşağı doğru çevirdiğinde, Cake'in dükkanının ön kapısının paramparça olduğunu ve parçaların arka sokaktaki çöp bidonlarının oraya kadar saçıldığını gördü. Serin gecede bir uluma sesi yankılandı. Stanley'nin kalbi yine gümbür gümbür atmaya

başladı. Ama geç
kalmıştı. Kurt çoktan
dışarı çıkmış olmalıydı.
Stanley, kurt bu gece
fena halde acıkmış
olmalı diye düşündü.

Bir süre sonra,
Stanley suratını
pencereye
dayamış
vaziyette
uyuya kaldı.
Uyandığında
uzun,
kapkara bir
gölgenin
bataklığa
doğru
ilerlediğini gördü. Kurtadamı
yine kaçırmıştı!

Gözlerini açık tutmaya gayret ederek,

sabahın ilk ışıklarına dek uyanık kalmayı başardı. Rıhtımdaki gözetleme kulesinde nöbet tutan adam, kafasını ellerinin arasına almış ve uyuya kalmıştı. Bu sırada, kapkara bir postun kapladığı ince uzun bir gölge, görkemli bir aslan

gibi köy meydanına dikilmişti.

Stanley kendi kendine, “Bu sıradan bir kurt değil,” diye fısıldadı.

Kurdun geniş sırtı yerden iki metre yükseklikte duruyor olmalıydı. Yaratık bir binanın yan duvarına gidip burnuyla burada duran boş kutuları karıştırmaya başladı.

Çaresizlik içinde yiyecek bir şeyler arıyordu.

Stanley hemen teleskopu eline aldı. Şimdi

kurdu daha iyi görebiliyordu. Panikten

elleri titremeye başlamış, teleskopu

birkaç kez düşürme tehlikesi

atlatmıştı. Kurt rıhtıma

doğru yönelirken tam o

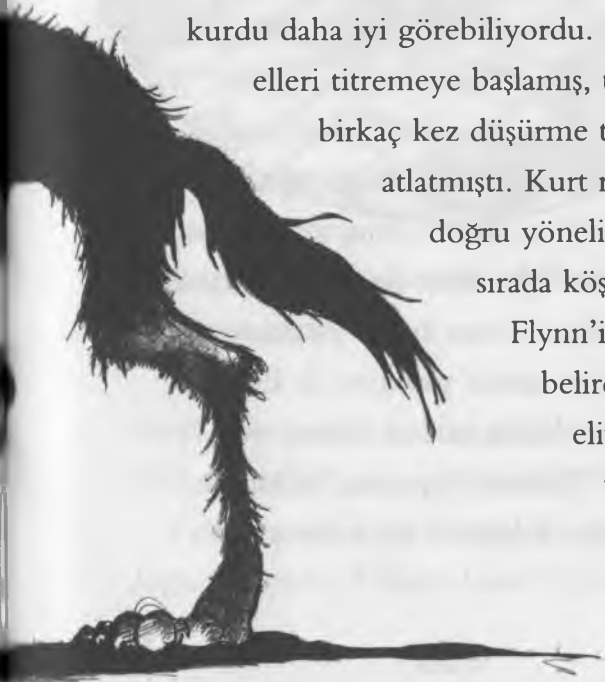
sırada köşede

Flynn’in köpeği

belirdi. Stanley

eliyle

teleskopun

merceğini kapattı, ama bu onun Silver'ın son nefesini verene dek çıkardığı canhıraş havlamaları duymasına engel olamadı.

Kurt tekrar gözden kayboldu. Stanley endişeyle köyü izlemeye devam ediyordu. Kurt neredeydi? Tam o sırada, arkasında bir ses duydu. Nefes alma sesi... Arkasını dönünce, karmakarışık saçlar ve iri yarı birisinin gölgesini seçebildi.

“Ne manzara ama değil mi?” dedi gölge.

Bu, Lioneldi. Ohhh!

“Bu gerçekten de o mu?” dedi Stanley.

“Ne yazık ki o, evlat. Bunu yapışını defalarca izledim. Artık Crampton Kayası'nın karanlık sırrını öğrendin. Senden tek istediğim, hava karardıktan sonra dışarı çıkmaman Stanley. Kahramanlık yapmaya da kalkışma sakın. Burada kahramanlara ihtiyaç yok.”

Stanley, “Tamam, yapmam,” dedi ama söylediği yalan boğazına bir yumru gibi oturdu.

Stanley yatağına uzanıp sabaha dek biraz uyumaya gayret etti.

Sabah olduğunda, Stanley günün ilk ışıklarıyla birlikte gözlerini açtı. Pencereden dışarı baktı.

Tam o sırada bataklıktan köy meydanına doğru yürüyen William Cake'i gördü. Adam

çırılçıplaktı ve o halde kimselere gözükmemek için saklana saklana ilerliyordu. Dükkanının paramparça olmuş arka kapısını incelerken kafasını ellerinin arasına aldı. Sonra birileri onu görmeden hızla içeri daldı.

Bayan Grouse, Stanley'ye muhteşem bir kahvaltı hazırlamıştı. Ama Stanley'nin sınırları fena halde bozulmuştu ve aklındaki son şey açlığını gidermekti. Bu yüzden, önündeki yiyeceklere dokunmadı.

Bir saat sonra, eşyalarını toparlayıp malikaneye gitmek üzere yola koyuldu.

Kapıya vardığında, içeriden tiz bir çığlık duyuldu. Bu Bayan Carelli olmalıydı. Stanley kapıyı kırarcasına açtıktan sonra hemen merdivenlere yöneldi. Korkunç bir şey göreceğini düşündü. Daha fazla bir şey düşünmesine fırsat dahi kalmadan, karşısına Bayan Carelli çıkıverdi.

Kahya bir taburenin üstüne çıkmış, beti benzi atmış vaziyette duruyordu. Elinde bir

toz bezi vardı.

“Ay, Stanley özür dilerim. Hayatımda bunun kadar çirkin ve kıllı bir canavar daha görmemiştim. Onu öldürebilir misin? Korkmazsın, değil mi?”

Stanley kadının neden bahsettiğini görünce rahatlamıştı.

“İşte orada, Stanley, hemen şu köşede duruyor. Çabuk ol, ne olur!”

Bayan Carelli'nin bu denli ödünü koparan şey bir örümcekti. Ama minnacık bir örümcek... Stanley örümceği avucuna alıp basamaklara koydu ve kapıyı kapattı.

Stanley gümüş kurşunlu piştova bakıyordu. Piştov şık bir yünlü kumaşın üstünde duran bir kutunun içinde duruyordu.

Bayan Carelli dışarı çıkmıştı ve Stanley de rahat rahat plan yapmayı düşünüyordu. Amiral Swift'in portresinden kendisine baktığını hissetti. Adamın sevecen bir suratı vardı. Stanley, onu tanımış olsaydı seveceğini biliyordu.

Korktuğu halde, Stanley bu işi yapması gerektiğini biliyordu. Sadece Crampton Kayası halkı için değil, bunu Büyük Amcası için de yapması gerekiyordu.

Derken pencerede Flynn'in suratı beliriverdi. Stanley'nin ödü kopmuştu. Flynn pencereyi yumruklamaya başladı.

“Köpeğim nerede, Buggles? Bütün gece ortalarda yoktu.”

Stanley, Silver'ın başına gelenlerden dolayı kendisini berbat hissediyordu ama şahit olduğu olayı anlatmak da istemiyordu. Niye anlatacaktı ki?

“Bilmem,” dedi cılız bir ses tonuyla.

Flynn gülererek, “Tık, tak, tık, tak,” dedi. “Kaybedecek vakit yok, Stanley. Kurdu öldür ki kuzular huzur içinde yaşasın.” Korsan işaret parmağını boynuna götürerek, boğazını kesermiş gibi bir hareket yaptı, sonra da çekip gitti.

Stanley bakışlarını tekrar piştova yöneltti.

Daha önce hiç silah kullanmamıştı. Kurda yakın mesafeden ateş etmeliydi çünkü silahta tek bir gümüş kurşun vardı.

Daha önceden, merakla yukarı kattaki odaları keşfe çıktığında, ufak bir kitapçık bulmuştu. Kitapçıkta; bir piştovun nasıl doldurulması, ateş edilmesi ve boşaltılması gerektiğine dair her türlü bilgi vardı. Stanley daha elini silaha sürmeden, bunu nasıl kullanacağını öğrenmişti.

O gece, Stanley tekrar dışarı çıktı. Bayan Carelli çoktan yatmıştı ama Stanley onun derin bir uykuya daldığından emin olmak için uzunca bir süre bekledi. Sonra piştovu alıp dışarı çıkmadan önce doldurdu. Dışarı çıkabildiğinde, umduğundan da fazla süre harcamıştı.

Arka bahçeye çıktı. Flynn ona kurdu bataklıkta bulabileceğini söylemişti. Saat sabahın ikisiydi ve serin bir esinti Stanley'nin

içine işliyordu. İstemsiz bir biçimde titriyordu ama bunun soğuktan mı, korkudan mı olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Belki de titremesinin sebebi her ikisiydi.

Piştovu ufak bir çantaya koymuş olan Stanley, bataklığa açılan kapıyı açtı. Hava berraktı. Stanley böylesine tuhaf bir saatte dışarıda olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşündü. Biraz ilerleyince, etrafındaki bitki örtüsü sıklaşmaya başladı. Stanley pür dikkat yaprakları ve dalları ite ite ilerlemeye devam etti. Attığı her adımda daha da dikkatli olmaya çalışıyordu. Eğer bunu başaramazsa başka şansı yoktu. Stanley falan hikaye olurdu. Crampton Kayası da öyle...

Uzaktan dalgaların adanın öteki tarafındaki kayalıklara çarptığını duyabiliyordu.

Ancak karanın nerede bittiğini pek kestiremiyordu. Deniz morlu mavili bir ufukla birleşmiş gibi gözüküyordu. Her yer sakindi. Belki de kurt bu gece dinlenmeye çekilmişti

ve Stanley bir gün daha hayatta kalmayı başaracaktı. Etraf o kadar sessiz sakindi ki Stanley neredeyse oraya niye geldiğini unutmak üzereydi.

Eve doğru dönerken, “Bu gece değil,” diye düşündü kendi kendine.

Evden çıkarken Bayan Carelli'nin onu duymamış olduğunu umuyordu. Sabahın üçünde kahyayla tartışmak istemiyordu.

Neredeyse kapıya varmıştı. Başına bir şey gelmeden eve vardığını düşündü. Ancak daha sonra olacaklar için Stanley'nin hazırlıklı olması mümkün değildi.

İleride bataklığa doğru yol alan bir ışık gördü. Başka kim dışarıda olabilirdi ki? Bu saatte kimsecikler bataklığa gitmeye cesaret edemezdi.

Stanley hızla ilerleyerek, sık çalılıkların arasına saklandı. Gözlerini karanlıkta fal taşı gibi açmıştı ama hâlâ kimseyi göremiyordu. Kalbi öylesine deli deli çarpıyordu ki kalp

atışları kulaklarında zonkliyordu. Birisi elinde bir fenerle, nefes nefese vaziyette bataklığa gidiyordu.

Stanley artık kendisini korkutacak başka bir şeyin olamayacağını düşünüyordu ama bunun doğru olmadığını öğrenmek üzereydi.

Gökyüzünde hareket eden bulutlardan biri yeniayı ortaya çıkardı. Ayın gümüşümsü mavi renkli ışığı William Cake'in zavallı bedenini aydınlattı. Adam iki büklüm olmuş, kıvranıyordu. Stanley çalılıkların arasından dışarı fırlayıp ona yardım etmek istedi ama neler olup bittiğini anlayınca, olduğu yerde kalakaldı.

Cake dört ayağının üstüne çökmüştü. Gecenin sessizliğini, adamın şekil değiştiren kemiklerinin ve uzayan eklem yerlerinin sesi bölüyordu. Cake yavaş yavaş dehşetli bir canavar haline geliverdi. Dizleri arkaya doğru kıvrıldı ve omurgası da kocaman bir kemer oluşturdu.

Stanley adamın çenesinin kocaman dişlerle dolu bir burna donüşmesini dehşetle izledi. Bu son derece ürkünç bir manzaraydı. Birkaç saniye sonra, karşısında devasa boyutlarda bir kurt durmaktaydı. Kurt geçirdiği donüşümden dolayı nefes nefese kalmıştı, Cake'in parçalanan giysileri kurdun ayaklarının dibine saçılmıştı. Yaratığın ağzından salyalar akıyordu. Kurtadam, Stanley ile malikanenin arasında duruyordu.

Stanley dönüp geldiği yöne doğru kaçmaya başladı. Her ne kadar kurtla karşılaşımükemmel bir atış yapmak istiyorsa da bunu yapamamıştı. Çalılıkları yara yara, taş parçalarına takılıp tökezleye tökezleye ilerliyordu. Yamaca yaklaşırken denizin uğultusunu duyabiliyordu. Geri dönüp baktığında, kurdun kem gözlerinin daha da yaklaştığını fark etti.

Stanley karanlıkta koşarken etrafındaki kapkara yaprakları ve dalları yarararak ilerliyordu. Dikenli çalılıklar ve dallar, birer kol gibi kendisine doğru uzanıyor, hızını azaltıyordu. Hemen arkasındaysa canavar büyük bir açlıkla ona doğru geliyordu; kurdun sıcak nefesini bileklerinde hissedebiliyordu. Stanley korkak bir tavşan gibi koşuştururken zigzaglar çize çize ilerliyordu.

Derken, Stanley kendisini bir anda yerde ve aşağı doğru sürüklenirken buluverdi. Yamacın kenarından aşağı inerken her şey sanki ağır çekimde gerçekleşiyordu. Aniden karşısına deniz manzarası çıktı ve Stanley bedeninin hızla aşağı doğru düştüğünü hissetti.

O sırada çaresizlikten güç bularak, kumlu zeminden fırlamış bir ağaç köküne tutunmayı başarabildi. Bedeni düşmenin etkisiyle yukarı doğru savruldu ve sanki bir örümcek ağına

yakalanmış bir sinek gibi havada asılı kaldı.

Yukarı baktığında kurdun sessizce aşağı doğru inmekte olduğunu gördü. Yaratığın sapsarı gözleri karanlıkta tuhaf bir biçimde parlıyor, kocaman dilinden Stanley'nin alnına tükürükler damlıyordu. Kurdun kafası o denli büyüktü ki Stanley hayvanın kendisini bir lokmada mideye indirebileceğini düşündü.

Canavar dudaklarını geriye çekip ağızındaki o güçlü, ejderha dişlerine benzer dişlerini gösterdi. Ama Stanley'ye ulaşamıyordu! Stanley çantasına uzanıp içinden piştovu çıkarabileceğini düşündü. Serbest olan eliyle panik içinde çantayı karıştırmaya başladı; en azından soğuk metale ulaştı ve piştovu eline aldı.

Stanley yaratığa, "Haydi, gel bakalım," dedi. Piştovu çantadan çıkarıp kurdun gözlerinin ortasına neredeyse dayayarak, tetiği çekti.

GÜMMMMMM! Piştovdan çıkan ses kulakları sağır edecek denli yüksekti. Stanley'nin cılız bedeni tutunduğu dalda tir tir titremeye başladı. Piştov hızla geri teperek, Stanley'nin elinden fırlayıp aşağıdaki kayalıkların üstüne düştü.

Yaratık sanki ağır çekimdeymiş gibi arkaya doğru savruldu. Bacakları istemsiz bir hareketle debeleniyordu. Hayvanın dili cansız bir biçimde ağzından dışarı sarkmıştı. Stanley kurdun devasa bedeninin yere düşüş sesini duymaya çalıştı ama dalgaların kayaya çarparken çıkardığı sesler, kurdun kafa üstü sık çalılıkların arasına düşerken çıkardığı sesi bastırdı.

Artık her şey bitmişti.

Yani, her şey bitmişti derken, aslında neredeyse bitmişti demek istedim. Stanley hâlâ çaresizlik içinde tutunduğu dalda asılıydı.

Stanley sanki dalda saatlerce asılı kalmıştı.

Nihayet, Flynn'in ve adamlarının seslerini duydu. Korsanlar kurdu ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Büyük bir ihtimalle, uzağa bir yere saklanmışlar, Stanley'nin kurdu vurduğunu görmüşlerdi.

Stanley onlara seslendikten sonra, yamacın tepesinde üç korsanın çirkin suratı belirdi.

“Vay, vay, vay... Bu büyür kahramanımız Stanley Buggles değil mi?”

Adamlar toplam 16 parmakla ve beş başparmakla, Stanley'yi daldan yukarı çekip kurtardılar.

“İyi iş çıkardın, Stanley. Artık eve gidip güzellik uykuna yatsan iyi olur. Şafak sökmek üzere... Biz buradaki işleri hallederiz.”

Zaten Stanley'ye daha fazla dil dökmeleri de gerekmiyordu. Stanley hemen ortadan kaybolmuştu. Bataklıkta eve doğru koşarken bir yandan kurtulduğuna sevinirken bir yandan da başının fena halde derde girmesinden korkuyordu. Piştovun niye

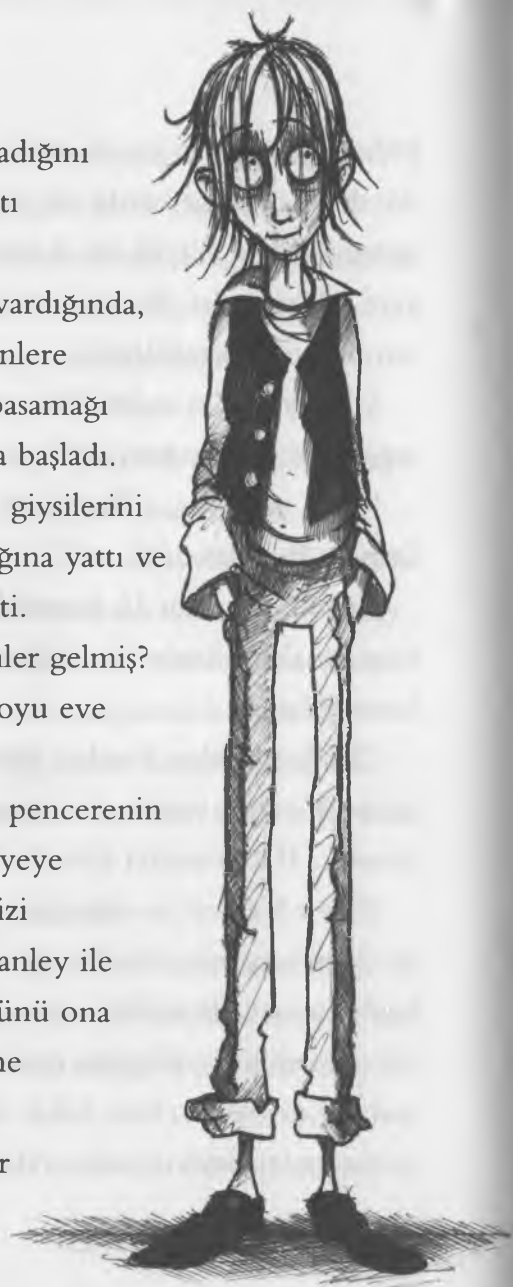
malikanede olmadığını
nasıl açıklayacaktı
bilmiyordu.

Nihayet eve vardığında,
sessizce merdivenlere
yöneldi ve her basamağı
dikkatle çıkmaya başladı.
Odasına girince, giysilerini
çıkarmadan yatağına yattı ve
derin bir oh çekti.

“Ooooo, kimler gelmiş?
Geceyarısı kovboyu eve
dönmüş.”

Bayan Carelli pencerenin
yanındaki sandalyeye
oturmuştu. Denizi
seyrediyordu. Stanley ile
konuşurken yüzünü ona
dönme zahmetine
girmemişti.

“Uzun süredir

dışarıdasın, Stanley. Biraz uyusan fena olmaz.”

“Şey... Sanırım öyle,” dedi hayretler içinde kalan Stanley.

Kahya öfkeyle Stanley’ye döndü. “Ne yaptığının farkında dahi değilsin, Stanley. Asıl bela Şimdi başlayacak. Ne yaptın biliyor musun? Bir kavanoz dolusu solucanı serbest bıraktın. O Şey hayattayken korsanlar da herkes gibi korku içinde yaşıyorlardı. Şimdi diledikleri gibi her yeri geceleri talan edip korsanların yapmaktan zevk aldığı diğer Şeyleri yapacaklar. Köyün altını üstüne getirip insanların hayatlarını mahvedecekler. O adamların neyin peşinde olduklarını biliyor musun? Bu evi istiyorlar. Senin evini.”

Stanley Őaşkın Őaşkın, “Ne?” dedi.

“Bana bak, Buggles, kulaklarını bir güzel açıp beni dinle. Büyük Amcan Bart bir amiral falan değildi. Evet, iyi bir adamdı ama donanmayla hiçbir alakası yoktu. O bir korsandı. Bir yağmacıydı. Buraya gelip

yerleşmesinin sebebi, o hayattan bıkmış olmasıydı. Ama beraberinde bela da getirdi. İnsan bir kere korsan oldu mu, hep öyle kalır. Belanın gittiği yere başka belalar da bulaşır.”

“Ne?”

“Ne demeyi kes de beni dinle.”

Stanley gözleri fal taşı gibi açılmış, pür dikkat kahyayı dinliyordu.

“Sanırım ibis ismini daha önce duymadın...”

“İbis kuşundan mı bahsediyorsun? İbis uzunbacaklı kuşlardan biridir.”

“Tamam, ibis kuşunun ne olduğunu biliyorsun ama demek istediğim başka bir şey. Bu farklı. Bu, eski bir tılsım; üstelik yağmacılık tarihi boyunca ele geçirilmiş olan en değerli şeylerden biri. Bu tılsım binlerce kere çalındı, dünyanın dört bir yanındaki adalara gömüldü ve bu öyküyü bilen en berbat, en adi serserilerin eline geçti. Aslında bu konu hakkında daha fazla şey bilmiyorum,

Stanley. Tek bildiğim tılsımın burada, malikanede olduğu.”

“Nerede?”

“Buralarda bir yerde, bu eski malikanenin bir yerinde... Artık Cake öldüğüne göre, korsanlar gece gelip evi yerle bir edecekler.”

“Öyle mi?” dedi Stanley. “Anladım...”

Stanley ne diyeceğini bilemiyordu.

“Neyin var, Stanley? Kafandan neler geçiyor? Haydi, söyle bana. Kafanı kurcalayan her neyse, oturup konuşalım.”

“Şey... Korsanlar buraya neden gündüz vakti gelmiyorlar? Eğer bu adamlar korkusuz birer korsansa ve tılsımı gerçekten ele geçirmek istiyorlarsa, ne zaman buraya geldikleri niye bu kadar önemli ki?”

“Sana bir şey söyleyeyim, Stanley. O korkusuz dediğin korsanların zavallı bedeninde tek bir cesur kemik yok. Onlar kötü insanlar ve diğer kötü insanlar gibi kötü şeyler yaparlar. İçkileri devirdikten sonra ve

karşılarında az sayıda düşman olduğunda cesaretlenirler; korkusuz olmaya gelince, bu ancak gece vakti ve ortalıkta kimse olmadığında mümkündür onlar için. Ama tüm bunların bir önemi yok. İstedikleri şey burada ve bu adamlar onu ele geçirmek için can atıyorlar. Tılsımı ele geçirene dek de pes etmeyecekler.”

“Neden onları adadan kovamıyorsunuz?”

“Bu güzel bir düşünce Stanley, ama Flynn, Crampton Kayası'nın diğer yanındaki eski yel değirmeninin sahibi. Dolayısıyla konuklarıyla birlikte burada dilediği kadar kalabilir. Çoğu kişi onun bir ayakkabı tamircisi olduğunu sanıyor. Onun bir korsan olduğunu kanıtlayamıyorum. Bunu sen yapabilir misin?”

“Hayır, ben de yapamam ama belki de onlar sadece Cake'ten öç almak istemişlerdir. Belki de bu eve girmeye asla yeltenmezler.”

“Ama bunu şimdiye dek denediler zaten.”

“Ne?”

“Evet, Stanley. Senin o cesur korsanlar evinin kapısını daha önce de zorlamışlardı. Büyük Amcan Bart öldükten sonra, sen buraya gelmeden önce, bir gün fazla miktarda içip buraya geldiler.

Bataklık yönünden gelip gizlice bahçeden girmişlerdi. Arka kapıdan içeri girip mutfağa girdiler.”

Stanley dikkat kesildi. “Sonra ne oldu?”

“Ne olacak, Bayan Carelli ile dalaşmamaları gerektiğini anladılar, Stanley. Karşında gördüğün bu yaşlı kadın itilip kakılacak türden bir kadın değil.”

Stanley gülümsedi. “Haydi, anlatmaya devam et.”

“Korsanlar geldiklerinde, yerleri yeni silmiştim. O yamuk Jones içeri girer girmez kayıp yere düştü.”

Kahkahalara boğulan Stanley, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“O sırada, ocaktan yeni pişirdiğim ekmeği

çıkarmıştım ve ne yapacağımı düşünüp dururken her şey kendiliğinden gelişiverdi.”

“Nasıl yani?”

“Yumruklarım eskiden beri sertti Stanley, hem de çocukluğumdan beri. O yüzden ellerimi o taze, çıtır çıtır ekme somunlarının içine sokup bunları birer boks eldiveni gibi kullandım. Ekme somunları feci sıcaktı ama oldukça işime yaradılar. O korkak, deniz hakkında hiçbir şey bilmeyen iki geri zekalıyı yere serdim. Ama bir yandan da midem bulanmıştı. Güzelim ekme somunları mahvolmuştu.”

Stanley başından bütün geçenlerden ve az önce duyduğu şeylerden sonra; Bayan Carelli'nin, Randall Flynn'i ve Bill Timbers'ı iki ekme somunuyla haklamasına kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle ki gözlerinden yaşlar akana dek güldü.

Bayan Carelli bu hikayeyi gayet ciddi bir ifadeyle anlatmıştı ama Stanley gülmeye

başlayınca, o da işin komik yanını gördü.
Aniden Stanley'ye bakıp kıkırdamaya başladı.
Çok geçmeden ikisi de korsanların ve ekmek
somunlarının çılgın hikayesine deliler gibi
gülüyorlardı.

“Sanırım onlar geldiklerinde yatağında
mışıl mışıl uyuyor olmayı dilerdin,” dedi
Stanley gülmemeye çalışarak.

Ancak Stanley biliyordu ki, gelecekte ne
olursa olsun, başlarına ne belalar açılırsa
açılsın, bir daha o üç korsan gözüne eskisi gibi
gözükmeyeceklerdi.

Stanley şafak sökmeden önce uykuya daldığı kısa süre içinde denizkızıyla ilgili bir rüya gördü. Denizkızı canlanmış, güzel şarkılar söyleye söyleye Stanley'nin etrafında dönüyordu. Ancak denizkızının sesi Stanley'yi rahatsız etti; uykusunda sürekli olarak bir o yana, bir bu yana dönüp durdu.

Stanley yan yana dizilmiş bir sürü ekmek somunu gördü. Sonra kurt gelip başına dikildi. Stanley uykusundan sıçrayarak uyandı ve artık

gecenin sona ermesi için dua etmeye başladı.

Nihayet sabah olduğunda, önceki gece meydana gelen olayların bıraktığı izleri görmek için köye indi.

Doğruca Tatlı Düşkününü dükkanına gitti. Dükkanın kapısı ardına kadar açıktı ve kapıdaki levhada ‘Her zamanki gibi açığız’ yazıyordu. Şaşırın Stanley, içeri göz attı.

Bay Cake sanki hiçbir şey olmamış gibi tezgahın arkasında bir şeylerle uğraşıyordu.

Stanley yavaş yavaş kafasını geri çekerken kafasını binbir türlü soru doldurdu. Ne yapmıştı? Kimi vurmuydu? Bir başkasını mı?

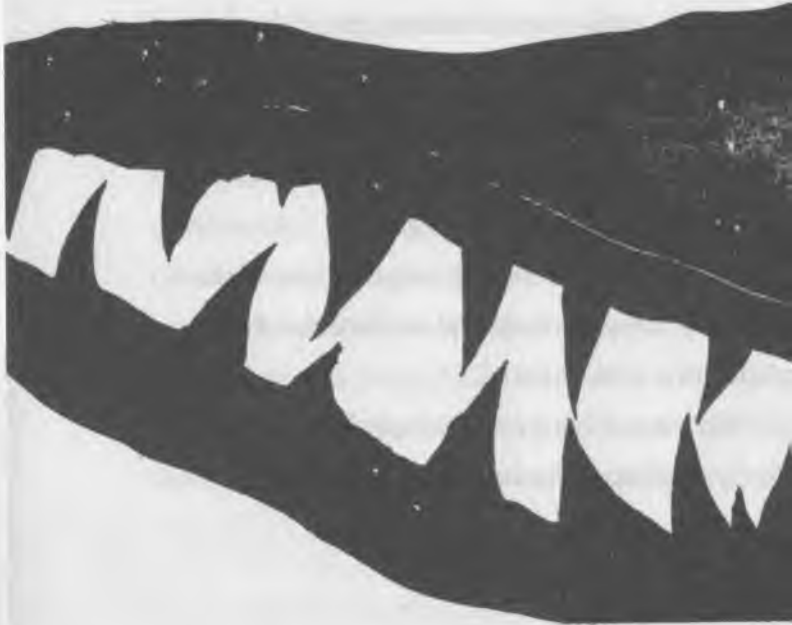
“Stanley Buggles, Stanley Buggles. İçeri girsene, sana bir şey vereceğim.”

Stanley arkasını dönüp kaçamadan, Cake yanına gelmişti. Stanley’yi kollarından tutup gözlerinin içine baktı.

“Sana teşekkür etmek istiyordum, Stanley. Buraya geldiğinden beri hayatım değişti.

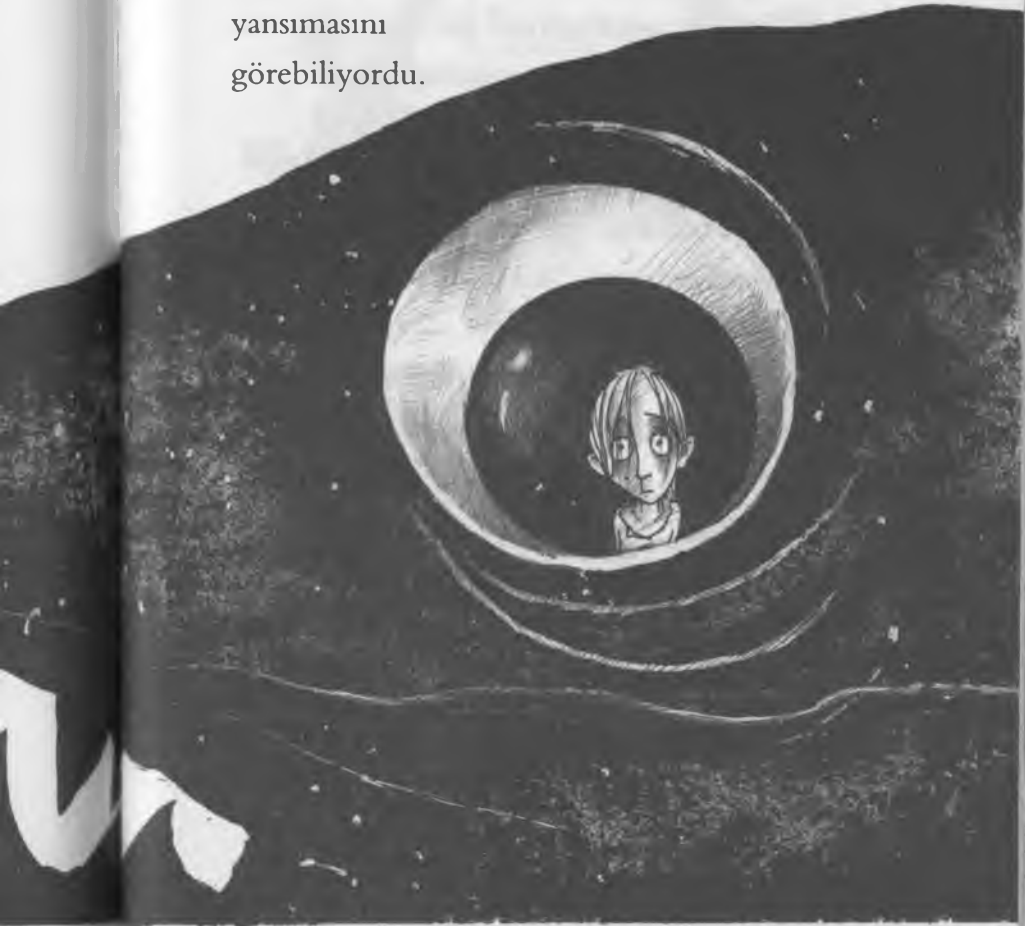
Lütfen, bunları kabul et.” Cake, Stanley’nin eline bir dolusu şeker boca etti. “Eğer yardımlarının karşılığında senin için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, lütfen söyle.”

Cake daha farklı gözükiyordu. Gözleri açık maviydi ve göz bebekleri de normale dönmüştü. Suratında sakin bir ifade vardı. Alnının tam ortasındaysa, korkunç bir yara izi vardı. Alnındaki iz, kurşun yarası aldığını gösteriyordu. Belki de onu yaralayan

şey gümüş bir kurşundu!

Stanley o gece rüyasında turna balığını gördü.
Balığın donuk gözlerinden biri suratına yaklaşıp
ona bakmıştı. Stanley balığın gözünde kendi
yansımalarını görebiliyordu.

Bir yerlerden su sesi geliyordu. Sonra balık konuşmaya başladı.

“Korkma, Stanley. Buradan ayrıldığı zaman, sırrını kimsecikler bilmeyecek.”

Balık bu sözleri tekrar tekrar söyleyip durdu. Stanley uyandığında, gecenin bir yarısı balığın içinde bulunduğu cam bölmenin önünde durduğunu fark etti.

Tüm bunlar ne demek oluyordu? Stanley'nin sakladığı tek sır kurtla ilgili olmalı.

Mahmur mahmur, “Sakladığım bir sır yok,” dedi.

Gördüğü anlamsız rüyalar yüzünden kafası karışan Stanley, gözlerini ovuşturup tekrar yatağına döndü ve sabah geç saate kadar uyudu.

Stanley kahvaltı masasına oturduğunda, aklına bir fikir geldi. Fikir kısa süre içinde gelişti, gelişti ve Stanley'nin gurur duyacağı bir plan haline geldi.

Stanley korsanların er ya da geç onu bulmak için geleceklerini biliyordu. Onun sayesinde artık adamlar geceleri de rahat rahat hareket edebiliyorlardı. Stanley korsanların gizlendikleri ve onu izledikleri hissine kapıldı.

Stanley, önce yapmam gereken şeyler var,

diye düşündü. Bayan Carelli'ye hiçbir şey demeden, gizli planlar yapmak üzere, Bay Grouse'u görmeye gitti.

Bir saat sonra eve geri döndüğünde, suratında pis bir gülümseme vardı. Kendi kendine, "İkinci aşama" dedi. Mutfak masasına oturup büyükçe bir parça kağıtla, bir sürü kalem ve fırçayı eline aldı.

Stanley'nin iyi becerdiği şeylerden biri de resim yapmaktı. Bütün gününü bir harita çizerek geçirdi. Resmi bitirdikten sonra, çaydanlığın dibinde kalan çayı alıp haritasının üstüne sürdü. Sonra da haritayı kuruttu. Daha sonra da haritayı buruşturdu, katladı, üstüne bastı, toprağa sürdü ve kenarlarını yaktı. Daha doğrusu aklına ne gelirse yaptı. Ta ki harita eski püskü bir belgeye benzeyene dek.

Stanley pencereden rıhtıma bakıp manzarayı seyretti. Etraf sakindi. Balıkçı tekneleri geri dönmüşlerdi, gece yavaş yavaş

köyün üstüne çökerken martılar balık parçalarını kapşıyorlardı. Berrak, serin bir geceydi ve karanlık çöker çökmez sokaklar boşalmıştı. Stanley, çok geçmeden insanlar korkulacak bir şeyin kalmadığını anlayacaklar, diye düşündü.

Pelerinli ve başlıklı üç kadın rıhtıma doğru ilerliyorlardı. Kadınlardan biri çiçek dolu bir sepet taşıyordu. Diğer kadının elinde bir değnek vardı. Gözetleme kulelerinden birinden birisi kadınlara seslendi: “Acele edin, hanımlar!”

Tiz, çatlak bir ses, “Peki, teşekkürler,” dedi.

Üç kadın Mum Geçidi Malikanesi’nin kapısına yöneldiler.

Belki de kadınlar Bayan Carelli’nin arkadaşlarıydılar. Stanley aşağı kata koşup daha kadınlar kapıyı çalamadan, kapıyı açıverdi.

Kadınlar görülecek manzaraydı. Gözleri

yuvalarından fırlamış, eğri büğrü dişli, nefesleri leş gibi kokan üç kadın kapıda dikilmişlerdi... Stanley kadınların aslında onlar olduğunu fark etti. Gelmişlerdi! Korsanlar tılsımı ele geçirme pahasına o denli büyük bir heyecana kapılmışlardı ki daha güvenli bir zamanda eve gelmeyi dahi bekleyememişlerdi.

Stanley korkması gerektiğini biliyordu, ama üç serserinin kadın kılığına girmiş olması yüksek sesle gülmesine neden oldu.

“İyi akşamlar, genç adam. Bizler kiliseden geliyoruz ve size yapmış olduğumuz hayırsever işlerden bahsetmek istiyoruz,” dedi Jones cılız, tiz bir sesle.

Stanley alaycı bir tavırla, “Öyle mi? Kim olduğunuzu anlamayacağımızı mı sandınız?” diye sordu.

“Bırak da içeri girelim, Buggles. Seninle işimiz bitmedi,” dedi Jones kulak tırmalayıcı bir sesle.

Timbers kolundaki sepetten kurumuş süpürge otları çıkararak, “Bak, evin sevgili kahyasına da çiçek getirdik üstelik,” dedi. Ancak Stanley sepetin dibindeki balık bıçağının keskin ucunu görmüştü. Koridordan gelen ışık, bıçağın üstüne vurmuş, Stanley’ye bir uyarı verircesine parıldamıştı.

Stanley kapıyı kapatmaya yeltenince, Timbers şimşek gibi fırlayarak, sepetten bıçağı kapıverdi. Bunu kapıya saplayarak kapıyı içeri doğru itti.

“Kimse eli bıçaklı Bill Timbers ile yarışamaz, Stanley; o yüzden bağırsaklarını deşmeden, hemen bizi içeri al.”

Üç korsan itişe kakışa içeri girince, Stanley çareyi oturma odasına kaçmakta buldu. Timbers mutfağın kapısının önünde durmuş, asabi asabi evi kolaçan ediyordu. Stanley, belki de adam bir baget ekmeğın sırtına saplanacağından ürkmüştür, diye düşündü. Gülmemek için kendisini zor tuttu ama

omuzlarının sarsılmasına engel olamadı.

Uzun basamakların ta tepesinden kahyanın sesi duyuldu: “Stanley, birileri mi geldi?”

“Şey... Evet, gelen Bay Grouse,” dedi.

“Bize balık getirmiş. Ben kendisiyle ilgilenirim.”

Böylece Bayan Carelli'nin aşağıya inmesine mani olmuştu. Stanley kahyanın korsanlarla gayet güzel baş edebileceğini biliyordu ama aşağı incek olursa planı alt üst olabilirdi. Tabii çıtır çıtır bir somun ekmek de onları evden uzaklaştırmaya yeterdi ama korsanlardan sonsuza dek kurtulmaları gerekiyordu.

“Aferin, Stanley. Seni iyi eğitmişiz. Şimdi, beni dinle. Evi biraz kolaçan etmeliyiz. Bu yüzden kadını yukarı katta tut, tamam mı?” Flynn odayı tepeden tırnağa süzdü. “Senin şu yaşlı amcan bize ait olan bir şeyi almıştı ve... şimdi onu geri almamız gerekiyor.”

Stanley, “Neymiş o?” diye sordu.

“Aslında değersiz bir mücevher... Ama o broş anneme aitti, o yüzden de onu geri almam gerekiyor.”

Üç korsan orayı burayı karıştırmaya başladılar, önlerine çıkan her masanın çekmecelerini ve dolabın kapaklarını açıyorlardı. Stanley böyle görgüsüz kişilerden nefret ederdi, ama adamların dikkatini nasıl çekeceğini biliyordu.

“Korsanlar annelerinin broşunu geri almak için genellikle yaşlı kadınlar gibi giyinip bıçakla onu bunu tehdit etmezler,” dedi.
“Aradığınız neyse, burada olmadığına eminim.”

“Nereden biliyorsun, Buggles? Burayı senden çok daha iyi tanıyoruz. Aradığımız şeyi bulmamıza yardım et de çekip gidelim. Böylece kimseye zarar gelmez, bu olay da kapanır gider. Eğer istersen, kahya uykuya daldığında da geri gelebiliriz. Bizim için fark etmez.”

Stanley korsanlarla dalga geçmeye karar verdi. Nasıl olsa güvendedi. Adamların istedikleri şey kendisinde olduğundan, ona zarar vermemeye gayret edeceklerdi. Üçünü de avucunun içine almıştı zaten, ama korsanların bunu kabullenmeye pek niyeti yoktu.

Stanley aniden, “Biliyor musunuz?” dedi. “O benim en sevdiğim kuş türü.”

Timbers, “Nedir o?” diye sordu.

Stanley, “İbis kuşu,” dedi. “Dünyanın birçok ülkesinde bataklık kuşu olarak bilinir. Ama benim en sevdiğim ibis türü kırmızı renkli olan. Tabii gerçek hayatta değil de, kitaplarda gör...”

Stanley'nin bu kadarını söylemesi adamların tuzağa düşmelerine yetmişti. Timber bıçağını tekrar eline almış, daha Stanley gözünü dahi kırpamadan bunu onun boğazına dayayıvermişti.

Üç korsan hep bir ağızdan

“NEREDE O?” diye bağırdılar.

Stanley derin bir soluk alarak, adamlara baktı. Adamlar geri geri çekildiler. Üç çift sarımsı göz Stanley'nin üstüne dikilmişti. Stanley istese, adamları diz çöküp yalvartabilirdi. Korsanlar da bunun farkındaydılar.

Stanley, “O burada değil,” dedi.

Flynn, “Yalancı,” diye bağırdı. “Sakın bize oyun oynamaya kalkma, Buggles. Daha köpeğimin başına gelenler için hesap sormadım.”

Stanley onu duymazdan geldi. Gömleğinin cebinden haritayı çıkardı.

Korsanların olumsuz yanıt vereceğini bildiği halde, “Bunu daha önce görmüş müydünüz?” diye sordu. “Bu harita Büyük Amcam Bart'a ait.” Sonra, haritayı açıp korsanlara doğru tuttu ama haritayı yakından görmelerine de fırsat vermedi. “Amcam bunu kasasında saklıyormuş. Ben bunu bulana dek

aradan bir hayli süre geçti. Harita ufak bir adayı gösteriyor. Adı da Kuzey Doğu Needle. Bana pek bir şey ifade etmedi doğrusu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Jones öne doğru atılarak, “Haritayı bize ver,” diye gürledi.

Stanley haritayı şöminede yanan ateşin üstüne tuttu. “Bay Jones, ne kadar kabasınız,” dedi. Üç korsan haritayı kurtarmak için çığlıklar atıp Stanley’ye yöneldiler ama Stanley istifini hiç bozmadan haritayı ateşin üstünde tutmaya devam etti.

“Şu değerli ibis kuşunu falan istemiyorum,” dedi. “Hepiniz evimden defolun, beni de rahat bırakın. Şimdi uslu korsanlar gibi dediklerimi harfiyen yapın. Böylece istediğiniz şeye de kavuşursunuz.”

Stanley haritanın ucu parmağını yakıp korsanlar kahkahalara boğulana dek gayet iyi idare etmişti.

“Şşşşş” dedi. Bayan Carelli seslerini

duyabilirdi.

“Ne kurnaz çocuk, değil mi?” dedi Flynn.

O sırada, Bayan Carelli merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Korsanların hemen arka kapıdan kaçmaları gerekiyordu. Stanley onları mutfığa giden uzun koridora yönlendirdi.

“Stanley, bu gürültü patırtı nedir?”

“Hiçbir şey.”

Bayan Carelli'nin duyduğu ses, Jones'un tahta bacağına parkelerin üstünde çıkardığı sestir.

Stanley korsanların ardından bahçeye çıktı.

“Bakın,” dedi, “yarın oraya gitmek üzere bir kayak ayarladım. Oraya yalnız gitmeyi planlıyorum.”

“Tabii, o halde biz de seninle geliyoruz.”

Stanley, “Olmaz,” diye diretti. “Hep birlikte gidersek, dikkat çekeriz. Ayrı ayrı gitmemiz gerekiyor.” Sonra biraz duraksadı. “Peki, o halde... Erkenden kayığa binip varillerin içine saklanın. Bunu gece yapmanız

gerek. En azından karanlıkta kimseler sizi görmez. Ben de sabah altıda orada olacağım. Limanda Mavi İstiridye isimli kayığı bulun. Bahsettiğim kayık o.”

“Tamam, tamam Kaptan Buggles,” dedi Flynn gülererek. Böylece, üç yaşlı kadın paldır küldür bahçe kapısından çıkıp bataklığa yöneldiler.

Stanley tekrar eve girdi.

Bayan Carelli, “Balıklar nerede?” diye sordu.

Stanley’nin hemen bir şeyler uydurması gerekiyordu. Sepet hâlâ yerde duruyordu ama içindeki kuru çiçekler yerlere saçılmıştı.

“Pardon, balık mı demiştim ben? Çiçek demek istemiştim,” dedi. Çiçekleri yerden toparlayıp tekrar sepete koydu. Sepeti kahyaya verdikten sonra da, “Bay Grouse bunları senin için getirmiş,” dedi.

Bayan Carelli şüpheyle kuru çiçeklere bakarak, “Öyle mi?” dedi. “Stanley, sen yine bir şeyler mi karıştırıyorsun?”

Stanley inatla, “Hayır, Bayan Carelli, hiç de değil,” dedi. Kadını ikna etmek için de şaşırmış gibi davrandı.

“Pekala. Davetsiz misafirler gelmeden, şu kapıları kilitle bakalım.”

Ertesi sabah, saat tam beş buçukta Stanley evin ön kapısını kilitlemekteydi. Anahtarı bir ipe geçirip bunu boynuna asmış ve gömleğinin altına saklamıştı. Evden çıkmadan Bayan Carelli'ye akşama kadar eve gelmeyeceğini söylemeyi de ihmal etmemişti.

Stanley hemen rıhtıma koşup korsanların hazine avına katılıp katılmadıklarını öğrenmeye çalıştı. Kayığa vardığında,

korsanların çoktan kayığa binmiş olduklarını gördü. Dahası, adamlar varillerin içine girip sızmişlardı.  varilden de insanın kulaklarını tırmalayan horlama sesleri yükseliyordu. Stanley korsanların tüm geceyi kayıkta geçirmiş olduklarını düşündü. Sanki onlara dikkat çekmemelerini söylememiş gibi, korsanlardan yayılan horlama sesi tüm mahalleyi uykusundan uyandıracak kadar

güçlüydü!

Stanley kayığa binerken kamara kapısının açıldığını duydu. “Günaydın, Stanley. Her şey planladığın gibi gidiyor mu?” dedi bir ses fısıltıyla.

“Her şey mükemmel,” dedi Stanley.

Lionel Grouse elinde bir çekiçle ve bir çuval dolusu çiviyle karşısında duruyordu.

“Arkadaşların saat tam üçte buraya vardılar.

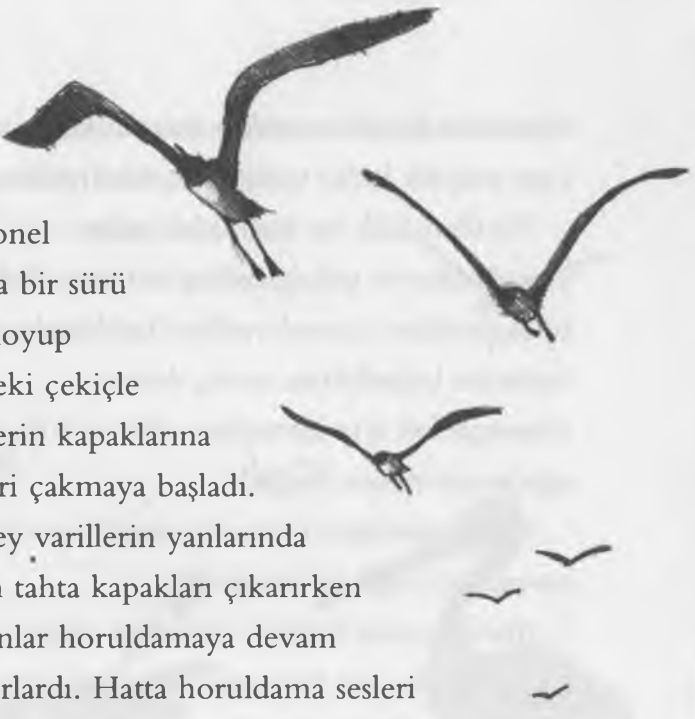
Üstelik meyhaneden çıkıp gelmişlerdi. Hepsizil zurna sarhoştı. Sanki bir şeyi kutlamak için variller dolusu içki içmişlerdi. Bir ara kamaraya zorla girmeye kalkıştılar ama o kadar sarhoşlardı ki çok geçmeden hepsi yere yığıldılar.”

“Peki, gözetleme kulesinden onları gören olmadı mı? Korsanların kayığa bindiklerini kimse fark etmedi mi?”

“Yok, gözetleme kulesindekiler herhalde o vakte kadar uyuya kalmışlardı. Genellikle geç saatte nöbet tutmazlar. Gece yarısından sonra pek bir şey yaptıkları yok. Sinirlerini yatıştırmak için bir kadeh bir şey içtikten sonra, uykuya yenik düşerler.”

Stanley, “Kayıkta niye bir masa ayağı var?” diye sordu.

“O bir masa ayağı değil, evlat. O, Jones’un tahta bacağı. Kayığa o bacakla binemediğinden, onu çıkarmak zorunda kaldı. Tabii bu arada fena halde gürültü patırtı koptu.”

Lionel
ağına bir sürü
çivi koyup
elindeki çekiçle
varillerin kapaklarına
çivileri çakmaya başladı.
Stanley varillerin yanlarında
duran tahta kapakları çıkarırken
korsanlar horuldama devam
ediyorlardı. Hatta horuldama sesleri
giderek artıyordu.

Stanley, “Varillerin içine biraz hava girsin,”
dedi. “Orasının pek de havadar olduğunu
sanmıyorum.”

Sonra, denize açılıp uzunca bir süre yol
aldılar ve Kuzey Doğu Needle’a vardılar.
Lionel usta bir denizci olduğundan, adanın
etrafını çevrelemiş olan kayalıkları ve
dönemeçleri ustalıkla aşmıştı. Uçurumun

tepesinde uçuşan martılar, insanın kulaklarını sağır edecek kadar yüksek ses çıkarıyorlardı.

Varilleri ufak bir rampadan aşağı yuvarladılar ve gelişigüzel uçurumun dibine bırakıverdiler. Lionel varilleri bir halatla birbirine bağladıktan sonra, denize düşmemeleri için korsanları eski ve kuru bir ağacın gövdesine bağladı.

“Bu serserilerin bizim kıyımıza vurmalarını istemeyiz, değil mi Stanley?”

Stanley sahte haritayı cebinden çıkardı. Bunu denize atıp haritanın üstündeki tüm yazılarının silinişini izledi.

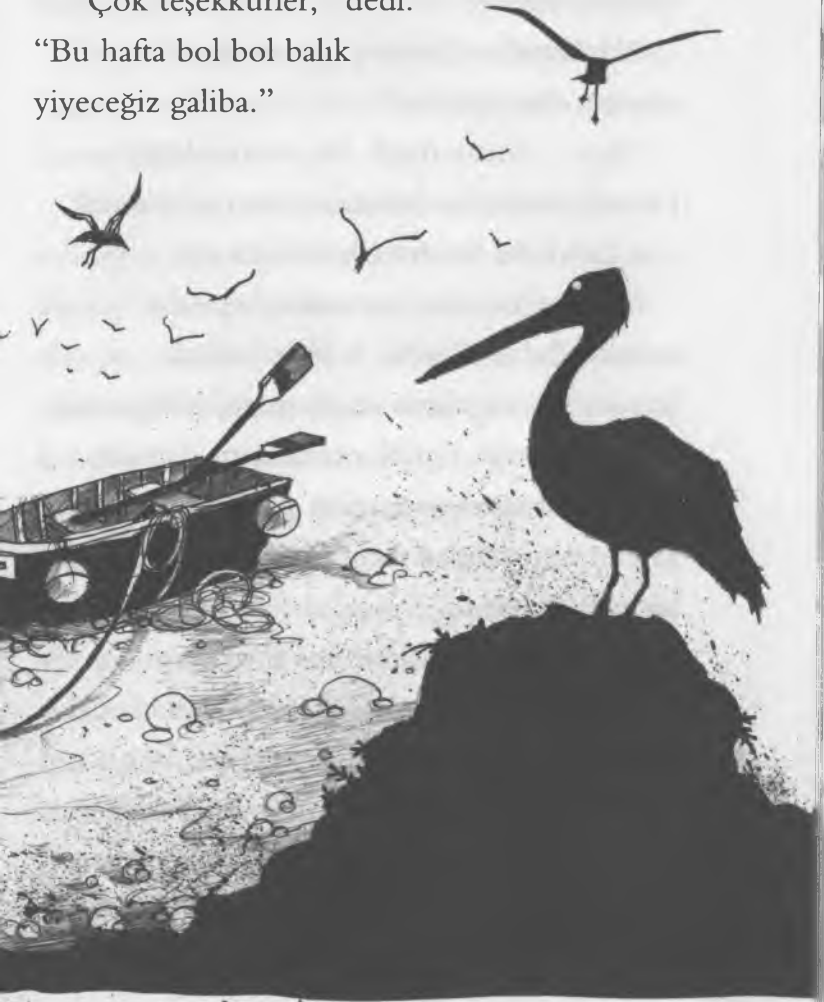
Lionel ve Stanley günün geri kalanını balık tutarak ve kahkahalarla gülererek geçirdiler. Geriye döndüklerinde, Lionel, Stanley'ye de fazla miktarda

izmarit balığı ve uskumru verdi. Bayan Carelli
evde onları bekliyordu.

“Çok teşekkürler,” dedi.

“Bu hafta bol bol balık
yiyeceğiz galiba.”

“Rica ederim,” dedi Lionel. “Bu delikanlıyı usta bir balıkçıya dönüştüreceğimi söylemişim”.

“Haklısınız. Çiçekler için de teşekkür ederim, Bay Grouse.”

“Şey... Sorun değil. Hiç sorun değil.” Lionel, Stanley’ye bakınca, onun gülmemek için kendisini zor tuttuğunu fark etti.

O gece hava her zamankinden daha serindi. Bayan Carelli, balık tutarken Stanley’nin soğuktan donduğunu bildiğinden, onu şöminenin önüne oturtmuştu. Stanley koca bir battaniyeye sarılıp ateşin önüne kıvrılmış, üstünden dumanlar tüten fincandan bir şey içiyordu.

“Sana bugün şansının yaver gittiğini söylememe gerek yok, Stanley. Bu arada balık tutmaktan da bahsetmiyorum. Tabii boş boş işler yapıp hak ettikleri sonu bulan balıkları saymazsan.” Bayan Carelli, Stanley’nin yanına oturup gözlerini ateşe dikti. Stanley’nin

davranışlarını onaylamadığı zaman, Bayan Carelli konuşurken ona bakmazdı. Ama Stanley onun mutlu olduğunu hissetti.

Doğru ya da yanlış, Stanley ve Bay Grouse, Crampton Kayası'nı büyük bir beladan kurtarmışlardı.

“Şunu unutma, Stanley; burada olduğun müddetçe, sana göz kulak olacak olan kişi benim. İpe sapa gelmez şeylerin peşine düşecek olursan, bunun sorumlusu ben olurum. O yüzden çılgın maceralarını kendine sakla, tamam mı?”

“Peki, Bayan C. Şey... bugün sadece balık tutmadığımızı nereden anladınız?”

“Seni uzun süredir tanımıyorum evlat, ama asıl amacının balık tutmak olmadığını anladım. Sabahın beşinde evden çıkabilmen için balık tutmaktan daha önemli bir nedenin olduğunu biliyorum.” Stanley bir an için Bayan Carelli'nin sözlerini noktaladığını düşündü ama yanılmıştı. “Şu İbis kuşu

konusunu unutsan iyi olur. O, bu evde değil. Bu evin kıyısının köşesini bilirim. Malikanenin esrarlı yönleri var Stanley ama başını daha da fazla belaya sokmak istemiyorsan, bunları unutman gerek. Yakında ailene geri döneceksin, o yüzden artık bunlara kafa yorma.”

Sonra, Bayan Carelli mutfağa gidip sanki Stanley'nin gün boyunca sergilemiş olduğu kahramanlığı kutlarcasına, elinde harika görünümlü bir kekle çıkageldi. Stanley kendisini asırlardır ağzına bir lokma koymamış gibi hissettiğinden, önüne getirilen keki silip süpürdü.

“İşte bu benim tanıdığım Stanley,” dedi Bayan Carelli gülerek.

Crampton Kayası'nın çılgın dünyası karanlığa gömülürken, Bayan Carelli de sandalyesine yaslanıp uyuya kaldı. Köydeki evlerin kapıları artık kilitlenmiyordu.

Ev! Stanley uzunca bir süredir evini düşünmemişti. Yaşadığı yer sanki dünyalar kadar uzakta kalmıştı.

Ancak artık Crampton Kayası'ndaki tatili sona ermişti ve neredeyse unutmakta olduğu tek düze hayata geri dönmenin vakti gelmişti.

“Stanley, eve veda etmen için seni yalnız bırakayım.” Bayan Carelli, Stanley'ye sarılıp alış veriş yapmak için dışarı çıktı. “Sana el

sallamak için rıhtımda bekliyor olacağım. Bay Grouse seni Ahşap Köprü'den geri götürecek.”

Stanley oturup en sevdiği manzarayı seyretti. Dalgalar bir ileri, bir geri hareket ederek kıyıyı döverken Stanley ne zaman buraya geri dönse, manzaranın orada olacağını biliyordu. Kısa süre içinde başından geçen şeyleri düşündü. Gözünde mini minnacık bir gözyaşı belirdi. Stanley gözyaşı yanağından aşağı süzülüp kaybolana dek bekledi.

Aniden çatının kenarına bir kuşun tünediğini fark etti. Aklına yine İbis kuşu geldi. Stanley'nin zihni korsanlarla o denli meşgul olmuştu ki Crampton Kayası'nı o serserilerden kurtardıktan sonra yine kuşu düşünmeye başlamıştı.

Stanley eve döndükten sonra kuşu arayabilirdi ama bunu yapmamıştı. Zaten evin her köşesini yeterince karıştırmıştı. Bir sürü ilginç şey bulduğu halde kuşa hiçbir yerde

rastlamamıştı. İbis kuşu belki de eski bir korsan olan büyük amcasıyla birlikte gömülmüştü. Belki de okyanusun dibini boylamış, kayalıkların ve mercanların arasında bir yerde yatıyordu. Peki, acaba tavan arasında olabilir miydi? Belki... Stanley bir başka zaman tavan arasına da bakmaya karar verdi. Ancak şimdilik o ana dek yaşadığı maceralar ona yetmişti.

Zaten valizini yapmış, bunu yatağının üstüne koymuştu. Artık eve dönmenin vakti gelmişti. Bayan Carelli sonbahar boyunca malikaneyle ilgilenecekti. Stanley de kışın buraya geri gelecekti.

Treni bir saat sonra kalkacaktı.

Ön kapıya gidip valizini ayakkabılığın üstüne koydu. Kaygan ahşap köprüde yapmış olduğu zorlu yürüyüşü hatırlayınca, sıkı sıkı giyindi. Ellerini cebine soktuğunda, annesine yollamaya fırsat bulamadığı mektubun hâlâ orada olduğunu fark etti.

Stanley tam kapıyı açıp dışarı çıkacaktı ki son bir şey daha yapmaya karar verdi. Ne görmüş olduğu rüyayı unutabiliyordu ne de turna balığının sözlerini.

Hemen mutfağa koşup bir ekmek bıçağı kaptı. Daha sonra, turna balığının camlı bir bölme içinde durduğu duvara yöneldi. Bıçağın ucuyla cam kutunun vidalarını gevşetince, turna balığı ortaya çıktı. Stanley balığı ilk kez bu denli yakından görüyordu. Balık onu dış dünyadan koruyan cam kutunun dışında neredeyse canlı gibi duruyordu.

Stanley bir sandalyenin üstüne çıkıp balığa daha da yakından baktı. Elini turna balığının pullu, düzgün derisinin üstünde gezdirdi. Elinin altında balığın sipsivri dişlerini hissedince, aklına bir kez daha balığın sözleri geldi.

“Sakın korkma, Stanley. Buradan gittiğinde, sırrını kimseciklere

söylemeyeceğim.”

Stanley kafasını cam kutuya yaslayıp turna balığının ağzından içeri bakınca, bir şey gördü. Balığın gövdesinin içinde bir şey parlıyordu. Stanley'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

“Ona dokunma, Stanley. Bırak olduğu gibi kalsın.”

Stanley turna balığının sesini uzun süredir ilk kez duyuyordu. Ancak bu uyarıyı dikkate almak için artık çok geçti. Meraktan çatlamak üzereydi ve elini balığın ağzından içeri sokmuştu bile. Hatta aceleden elini balığın sivri dişleri kesmişti.

İşte, aradığı gümüş ödül avucunun içinde

duruyordu.

Stanley, “Sevgili Turna Balığı, lütfen endişelenmeyin,” dedi. “Dikkatli olacağım.”

Stanley elindeki şeyi daha yakından incelemek için pencereye doğru gitti. Gümüş broşun üstünde bir bataklık kuşunun

mükemmel bir resmi vardı. Kuşun uzun ve kıvrık bir gagası vardı ve sanki suya eğilmiş de bir

şey arıyormuş gibi eğilirken

resmedilmişti. Bu,

Stanley’nin hayatında

gördüğü en güzel şeydi.

Bir an için bunu hayal etmiş

olabileceğini düşünse de kalp atışı gibi tuhaf ama güçlü bir ses duydu.

“Bu İbis Kuşu,” dedi fısıldayarak.

Bu sırada Bayan Carelli eve geri dönmüştü.

“Haydi, Stanley Buggles... Tren geldi.”

Kahyanın tiz sesi Stanley’yi ürkütmüştü.

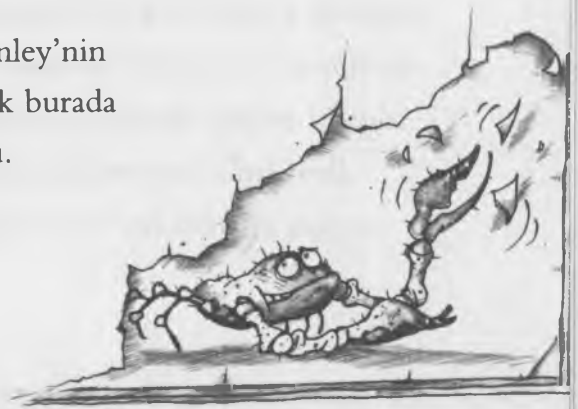
Broşu hemen yerine koydu. Cam kutunun vidalarını hızla geri takıp bıçağı da mutfağına götürdü.

“Teşekkürler, turna balığı,” dedi. “Kışın görüşmek üzere...”

Valizini eline alıp kapıyı kilitledi. Sonra da rıhtıma doğru yürümeye başladı. Dünyalar kadar sevdiği malikaneye son bir kez dönüp bakarken suratında bir gülümseme belirdi.

Tam bu sırada, turna balığının bedeni hafifçe seğirdi. Bedeni cam kutunun içinde belli belirsiz kımıldamıştı. Bir an için sanki kalbi çarpmaya başlayacakmış gibi gözükte. Çok kısa bir süre için, hayata geri gelmişti. Ancak aniden tüm hayat belirtileri kayboldu.

Böylece, Stanley'nin hikayesi şimdilik burada sona ermiş oldu.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs.

Chris Mould on altı yaşında güzel sanatlar okuluna girdi. Bu dönemde gazete dağıtmaktan tutun da restoranlarda bulaşıkçılık yapmaya kadar pek çok işte çalıştı. Nottingham Children's Book ödülünü kazandı. İşini, hikayeler yazmayı ve çocukken kitaplığında olmasını istediği türden kitaplar resimlemeyi çok seviyor. Chris evli, iki çocuk babası ve Yorkshire'da yaşıyor.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-3200
WWW.CHICAGO.EDU

*Kurtadamlar, kafasız
hayaletler ve iskeletler...*

Bunların hiçbirisi kolay lokma değil,
üstelik bir de *korsanlar* var!

Stanley'nin mücadelesine
tanık olmak istiyorsan
aşağıdaki kitaplar seni bekliyor.

